

CON ONG

SỐ 174

12 TRANG 20 TỈ

TUẦN LỄ TỪ 29 - 7

ĐẾN 06-8-1971

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBC)

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

— Đầu bếp : MINH VÕ —

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

— ÓNG NÓI : 93801

CÁC ỨNG CỬ VIÊN ĐỪNG QUÊN LỤT

Bài hát về miền Trung của Phạm Duy đã thành một bài «sấm ca» diễn tả đúng hết cái cảnh khốn nạn của dân miền Trung. Chiến tranh tàn phá chấn rối lụt lội liên miên 1964 lụt, 1966 xáo trộn vì biểu tình, tranh đấu. 1968 biển có Mậu Thân giết hại, phá hại khắp nơi, 1970 lụt, 1971 lụt nữa.

Trong khi dân miền Trung đang khốn khổ vì lụt thì tại Thủ Đô, người ta đang đổ của ra để tranh dành bằng được những chiếc ghế ở nhà

hát Tây, và Dinh Độc Lập.

Dù là ứng cử ở miền Trung hay các nơi khác, có quý vị ứng cử viên nào nhớ đến các nạn nhân bão lụt miền Trung không?

Nhưng các ứng cử viên DB, đầu sao cũng nhỏ, chẳng đáng kể.

Ở đây, xin nói tới các chi phí khổng lồ dành cho cuộc bầu cử T.T

Chiều 19-7, trong cuộc họp báo ở T.T.M, T.T Thiệu cho biết ông dành ra tới

40 triệu đồng thiết lập « Trung Tâm Thông Tin Bầu Cử » để phục vụ các quan sát viên và ký giả quốc tế theo dõi cuộc bầu cử T.T ở Việt Nam.

Theo ý TT thì việc làm trên chứng tỏ là cuộc bầu cử có trong sạch.

Chúng tôi không nghi như vậy. Một cuộc bầu cử có trong sạch hay không, là do ở bản chất của nó, chứ không phải do ở một phòng thông tin mau lẹ và tối tân.

Đâu có phải nhờ phòng thông tin đáng giá 40 triệu

mà các quan sát viên quốc tế sẽ cho rằng cuộc bầu cử trong sạch.

Đang lúc đó, ở miền Trung dân bị lụt, lo kiếm từng đồng, báo chí, các nhà hảo tâm lo quyền từng đồng để giúp nạn nhân bão lụt, thì Chính Phủ chi tiền 40 triệu để làm một phòng Thông Tin Bầu cử.

Điều đó có nên không.

Câu trả lời xin dành cho T.T Thiệu.

●●●

Nói chuyện với Nhà Nước

Đối với nhà nước, vụ nhà tổng đại lý thuốc điều Sui Phong có thể không quan trọng bằng vụ chánh phủ Nixon Hoa Kỳ bắt tay thân thiện với Tàu cộng. Đối với cá nhân những ông Nguyễn Văn Thiệu, Nguyễn Cao Kỳ—là những ứng cử viên Tổng thống nhiệm kỳ mới—Sui Phong cũng không quan trọng bằng vấn đề phải làm sao để hạn chế địch thù, đoạt được ghế Tổng thống và tất cả những quyền hành đầu nước, nhưng với nhân dân, vụ Sui Phong là quan trọng nhất.

Vì sao? Vì đây là một vụ gian thương cầu kết với gian chức công khai bóc lột nhân dân trong mấy năm dài không hề bị trừng phạt, mặc dầu chế độ đặt việc bài trừ tham nhũng lên hàng đầu và người lãnh đạo tuyên bố nhiều lần: "Tham nhũng là quốc nhục...". Ngày ông Nguyễn Cao Kỳ làm chủ Tịch UBHPTU, ông đã làm được một việc gây xúc động trong tâm lý quần chúng là việc giết gian thương Tạ Vinh. Nhưng xét ra, cố gian thương Tạ Vinh tuy có tội nhưng chưa nặng bằng Dương Kim gian thương cả mập Sui Phong đang phây phây ở Chợ Lớn hôm nay. Tạ Vinh làm chợ đen sắt và xi măng, hai món hàng này chỉ được bán cho giới giàu tiền xây bin—đình cho Mễ mướn, còn Sui Phong gian thương thuốc điều, thứ hàng được bán cho toàn dân, từ bác xích—lò qua chú binh—nhì đến ông Đại Tá từ anh phó—thường dân đến ông giám—đốc, tất cả đều là nạn nhân của Gian thương Sui Phong tất cả những người VN hút thuốc điều dù giàu hay nghèo, sang hay hèn, đều bị Sui Phong công khai bóc lột.

Tội của Sui Phong nặng hơn tội Tạ Vinh. Và điều quan trọng thứ hai là việc Sui Phong bị bắt quả tang với những bằng chứng bán thuốc điều quá giá, nhưng y vẫn ngang nhiên không sợ hãi. Đã không thêm chối tội, Sui Phong còn ngang nhiên tuyên bố:

— Có lời bực tỷ thật nhưng tiền lời phải chia năm, xẻ bảy. Ngộ đâu có ăn được một mình??

Sui Phong còn phản pháo Tổng Trưởng KT bằng câu hỏi:

— Thuốc lá được bán chợ đen từ mấy năm nay, tại sao đến bây giờ mới bắt?

Câu hỏi của gian thương cũng chính là câu hỏi của tất cả những người Việt ở miền Nam VN. Câu hỏi đó cần được chánh phủ này trả lời. Tại sao chánh phủ này, với không biết bao nhiêu cơ quan chuyên đi vờ dân buôn lậu và chợ đen, lại để cho gian thương thuốc lá làm ăn công khai trong bao nhiêu năm không hỏi đến,

đàn anh đổi lập với nhà nước đàn em đổi lập với nhà bếp

Đừng nói đến chuyện nhân viên công lực không biết. Biết nhưng không động tới và không dám động tới gian thương. Vì Sao? Vinh chính gian thương đã nói: có nhiều nhân vật lớn chia tiền lời chợ, đen thuốc lá với y.

Và như thế, số nhân vật lớn ấy cũng ăn cắp của dân. Vụ này là một «điểm nhục» cho chế độ. Người Mỹ tố cáo nhiều vụ ăn cắp nhưng những vụ này không liên can thiết thực đến túi tiền của dân VN. Tiền bị mất trong những vụ ăn cắp do người Mỹ tố cáo đều là đồ la tiền của chánh phủ và nhân dân Huê Kỳ. Vụ Sui Phong này khác hẳn.

Ông Tổng Ngọc là người khai ra vụ chợ đen thuốc lá. Ta có thể tin được phần nào Ông Tổng Ngọc không có mặt trong số «nhân vật lớn» chia tay chia tiền móc túi dân với gian thương Sui Phong khi khai ra vụ này ông Tổng Ngọc chắc có hỏi ý Tổng Thống Thiệu và đã được TT Thiệu đồng ý. Như vậy, Tổng Thống Thiệu chắc cũng không biết gì về vụ Sui Phong chia tiền lời. Nhưng chắc chắn phải có nhiều «nhân vật lớn», chia tiền lời móc túi dân với gian thương Sui Phong. Nếu không tên gian—thương này không thể làm chợ đen công—khai trong nhiều năm nếu không, gian thương không dám mở miệng ăn to, nói lớn như thế.

Nhân dân đòi chánh phủ Trần thiện Khiêm phải trừng trị gian thương theo đường pháp luật. Gian thương Sui Phong và bọn gian chức ăn cắp làm hại chế độ này. Chúng phải bị trừng phạt đích đáng. Gian thương sắt và xi măng Tạ Vinh đã bị xử tử. Gian thương thuốc điều Sui Phong đáng bị chặt đầu một trăm lần.

Nếu ông Tổng Ngọc «thua» gian thương Sui Phong, nếu chính quyền này bỏ qua vụ Sui Phong,... bọn thợ viết nham nhở Con Ong không còn có lời gì để nói nữa.

THƯ TƯ MỖI TUẦN TÌM ĐỌC :

TUỔI NGỌC

Do DUYÊN ANH chủ biên

● LÃO DƯƠNG

Bức thơ

Công Tử Hê có lời bức thơ anh em Cảnh Sát và quân cảnh vùng Tân Bình, Gia Định cách đây chừng 2 tháng con đường Phạm Hồng Thái đoạn từ Hòa Hưng đến ngã tư Bảy Hiền vẫn bị coi là «mắt an ninh» kể từ 10 giờ đêm. Nhân dân vùng này ta «hán» và báo chí đã nói đến. Kể từ đó, mỗi đêm gần giờ giới nghiêm xe QC và CS thường đi lại đều trên đoạn đường này và những vụ võ xé, ăn chia giãm hân đi.

Đồng bào vùng này «chịu» nhất là anh em Quân Cảnh. Tuy trên những xe Jeep QC chạy trên đoạn đường nói trên chỉ có 2 người một tài xế và một trung sĩ nhưng anh em QC rất chi thấy chỗ nào có vài ba chú đứng tụ tập là dừng xe lại hỏi thăm ngay. Đồng bào rất mong anh em chăm chỉ đi tuần cho. Chỉ cần nửa giờ một lần thấy bóng anh em xuất hiện là du đấng ngán sợ ngay. Nhưng nếu anh em vắng bóng là chúng lại tác quái bằng thích.

Bệnh viện cảnh sát

Nhân nói đến anh em cảnh sát, Công Tử Hê thấy cần phải nói thêm vài lời về Bệnh viện CS ở vùng An Đông Chợ Lớn. Bệnh viện này mới được xây cất, phòng bệnh rộng rãi, mát mẻ, đầy đủ tiện nghi. Tuần rồi, Công Tử Hê có vào bệnh viện này thăm một người thân nằm điều trị ở đây và thấy bệnh viện không có điểm nào có thể chê trách được. Bốn vị bác sĩ phụ trách bệnh viện này cũng các nhân viên y tá đều làm việc tận tâm Công Tử Hê nhận thấy cả những người bán hàng ăn cho bệnh nhân trong bệnh viện này cũng nhã nhặn, lịch sự và chiều khách ra gì.

Với sự hoàn thành Bệnh Viện Cảnh Sát này, anh em Cảnh Sát VN từ nay đã có bệnh—viện riêng, không kém gì Bệnh Viện Cộng Hòa của quân đội. Rất mong tình trạng tốt đẹp trong Bệnh Viện CS này kéo dài để anh em cảnh sát và thân nhân đỡ khổ tâm khi chẳng may đau yếu.

Nạn nhân

Một số chừng 10 thiếu nữ thom như mít vừa dất dít nhau tới Tòa Soạn CON ONG khóc kè cho là nạn nhân của Thầy Đồn Đề Lỗ. Các em đưa cho Công Tử Hê coi những tờ giấy biên nhận của Thầy Đồn Đề Lỗ với lời «cam đoan sẽ có việc làm sau khi học».

Theo lời tố khổ của các nạn nhân, các cô phải nộp cho thầy đồn ĐL khoản tiền 20,000 đ, học trong 4 tháng, với lời hứa chắc sau khóa học, sẽ được thầy đưa lên hát TiVi, Maxims, QueenBee vv... Kiểm tra ngàn một tháng. Có khoảng chừng 100 em đã nộp tiền học cho Thầy nhưng chẳng thấy em nào được thầy dẫn dắt đi màn.

Các nạn nhân cay cú yêu cầu C.O nói lên vụ này để những thiếu nữ khác khỏi trở thành nạn nhân của Thầy Đồn Đề Lỗ Công Tử Hê có lời khuyên Nhạc Sĩ ĐL: «Thôi đi. Đừng cho người ta ăn ết boia không xong đâu.»

Biếng ăn ! Mất ngủ !

HÃY UỐNG :

SIROP RÉACTIN (Béta)

- ĂN NGON — MAU ĐÓI
- LÊN CÂN NHANH CHÓNG
- DỄ NGỦ YÊN LÀNH
- TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

Có bán tại các nhà thuốc tây

(SJM BYT/OCBP)

QUẠT MỒ

Những trò khi... mùa may

Phải thẳng thắn công nhận rằng, mỗi khi nói đến Nhà Hát Tây, là dân ta đàm tiếu tung bưng và mai mỉa, coi như những người ở đó là... dân hạ tiện và phần đông thuộc loại vô liêm sỉ. Có điều tức cười nhất là ai cũng chỉ tội ngậm làm lơ Nhà Hát Tây, ấy thế mà hiện đang có lắm kẻ cạy cục lo cho kỳ được mọi cách, để chui vào cái nhà hạ tiện đó. Thế mới biết, Nhà Hát Tây có sức quyến rũ khá mãnh liệt. Bởi lương cao bổng hậu và dễ làm giàu.

Tại Quận 6, 7 và 8 người ta cũng đang bàn tán về db tỷ phú "đội lốt lao động" Võ Văn Phát, giám đốc Nam Hải Ngân Hàng, Chủ nhân nhiều rạp chiếu bóng, bí thư đô thành của cái đảng Canh Nông (công nhân lao động) Nguyễn Chủ tịch Ủy Ban Kinh Tế Hạ viện liền tù tì hai năm 69-70 vốn đã giàu có nhờ cái mác lao động và chức vụ Chủ tịch UBKT Hạ viện, ông Phát lại càng giàu thêm. Sản tiền không phải của mồ hôi nước mắt, db Phát đã vung tiền như nước trong kỳ bầu cử này để mua chuộc cử tri ba tầu, bằng chứng ông đã mua

đứt hầu hết báo Tàu Cholon và coi thường tất cả cử tri người Việt.

Tại Qui Nhơn đồng bào địa phương cũng đang xầm xì bàn tán về ứng cử viên Lê Văn Thu liên tục 12 năm giữ chức Chi cục Trưởng. E. VN đã lợi dụng chức vụ đớp bạc và buôn lậu nên chi là rất đông bạc, kỳ này Thu cũng đang vung tiền như nước để mua chuộc cử tri và chính quyền địa phương với mục đích dành cho được ghế D B với bất cứ một giá nào, nếu chẳng may chớ ngập phải ruồi những tên tham nhũng và tài phiệt được lọt vào toà nhà Hạ Tiện kỳ tới...

Nhờ đau mắt xương máu dân ta được tiết kiệm...

Theo sự tiết lộ của sĩ quan VC hồi chánh tại Cần Thơ đã cho biết chẳng riêng dân chúng vùng quốc gia bị đau mắt cấp tính, mà cả tụi bên kia cũng bị cái tai nạn mắt đau tung bưng này.

Chi thị tối mật của Đảng Ủy Miền Tây Nam Bộ đã ra lệnh "ngừng mọi cuộc hành quân" vì lính đau mắt dềch ngó thấy gì hết trơn, ôm súng nổ cần phơ bố nó cả vào quân mình thì chết bằng thích. Phía ta được mô tả là giảm thiểu 80% mọi di quân diệt địch cố nhiên cũng vì lý do xương máu. Thế là nhờ đau mắt, sinh mạng của lính hai phe đã được tiết kiệm.

Hiện nay quân chúng đang phần nộ chửi rủa om xòm tụi Mèo rắc cái loại độc địa gì đó, nhằm phá hoại sự trồng trọt cần xa chứ không

phải khai quang. Vì miền Châu Đốc trồng hơi nhiều cần xa. Do đó, cũng tại chất độc kẻ trên, làm dân ta đau mắt lu bù. Đồng thời, có cả sự thiệt hại nặng nề giới chăn nuôi gia súc. Theo lời một nhà chăn nuôi đã phàn nàn, là đàn heo của ông, khi không, học cả máu miệng và lăn đùng chết toi đường như, cũng chính là tại cái thứ thuốc diệt trừ cần xa của Mỹ gây nên.

Được biết, nhiều bài báo An Nam sĩ và Mèo, đã được dịch ra hàng hoàng và đã có sự đệ trình giới cao cấp Mèo tại VN. Nhưng cóc thấy mấy đàn anh cải chính, hoặc giải thích thực hư ra làm sao, vì vậy, dân mình đành phải tiếp tục chửi dài dài, tuy nhiên, như đã trình bày ở trên, nhờ đau mắt mọi cuộc chém giết lẫn nhau đã được si tốp một thời gian khá lâu ít ra cũng đỡ đi đứt vài trăm mống cùng da vàng máu đỏ. Thôi thì, lại đi r đường cám ơn tụi Mất Xanh, đã làm cả nước chứng ông đau mắt, nhưng lại cứu được dăm bảy trăm gia đình khỏi rơi vào cảnh tang tóc mắt chổng, mắt cha. Bờ nhất mấy anh bán thuốc Tây, nhà bào chế... còn chờ gì, mấy cha bác học không thừa thặng xông lên, tìm tòi chất hóa học nào đấy, để rải khắp non sông Nam Việt làm chó toản dân An Nam trở thành Bụt và hiền như cục đất thớ ngày ngày chỉ có đóp rồi làm tỉnh và nhooong choong là mất. Được như thế, thì chúng em xin ngậm cổ kết vắn chửi tạ các đàn anh đến muôn đời!

Lên voi xuống chó

Trước nguồn tin chính thức bỏ lão Trần Văn Hương đảng viên cầu mống sẽ đứng phó cho liên danh đương kim quốc vương trong dịp bầu cử tháng 10 này, thật ra đã không gây nhiều ngạc nhiên cho toàn dân Anamta. Bởi lẽ người ta đã biết quá rõ về bản tính ưa trò lên voi xuống chó của ông. Đang từ một chân giáo vườn, ông nhẩy ra màn chính trị để được đi ở ấp. Rồi thời cơ đưa đẩy, ông trở thành đô trưởng, rồi chủ tịch hồng thập tự VN rồi thủ tướng, rồi về vườn trồng bông gãi dế, rồi lại màn thủ tướng lần nữa, rồi ứng cử và thất cử chức quốc vương hụt, để rồi hiện giờ ông là bỏ lão viện cầu mống với số lương khõe khoản tháng tháng trên trăm xấp như ai. Xem như vậy chúng ta thấy rõ cuộc đời ông Hương quả đã lên voi xuống chó, nhưng lên voi có phần nhiều hơn là xuống chó. Và nếu phen này thời cơ lại đưa đẩy ông đến ngôi Phó Vương thì có lẽ sẽ là phùa lên voi chót hết. Tưởng ông cũng đủ há hê chán, nếu quả thật lời "tiên đoán" của sư ông Nhật Thường chùa Ân Quang là đúng: "Ông Hương già quá rồi, chỉ sợ T.T. Thiệu lại phải lo tang lễ cho ông thôi"!

Kỹ nghệ con lai

Căn cứ theo sự tiết lộ của cơ quan Xã Hội nước Tạng Chung, số con lai bị bỏ rơi hiện nay tại Giao Chỉ quốc sau khi bỏ chúng là lính da đỏ lên tàu về nước, đã tới khoảng 5000 đứa. Tuy nhiên con số này sẽ còn gia tăng trong tương lai, cho đến bao giờ không còn một lính da đỏ nào tại đây, nghĩa là hết cái sự đánh đấm ăn chơi với hiền bà con gái bản xứ, thì họa chăng mới có được một đống số rành mạch và vững chắc.

Người mừng rỡ nhất khi nghe được tin này chắc hẳn không thể ai khác hơn là ông Tống Phiệu, sếp lớn bộ xã hơi Giao Chỉ. Từ lâu rồi ông T.P vẫn chủ trương cần phải gây lấy một thế hệ con lai, khích lệ nghề làm "mẹ" để giúp số con lai mỗi ngày thêm đông đảo hơn. Vì theo ông Tống Phiệu con lai chúng nó tốt giống dữ lắm. Đây là chưa kể từ sau vụ Ba Xi Bokassa nổ cái bùng, ông Tống Phiệu lại càng tin tưởng sự ích lợi của bọn con lai nhiều nữa.

Hóa nên, theo lời tiết lộ của giới chức thân cận bộ xã hơi với phái viên C.O, ông Tống Phiệu đang dự định xin phép bề trên cho thiết lập hẳn một "Sở con lai" tại bộ xã hơi. Sở này sẽ gồm có ba phòng với những tên rất kêu như: phòng "nghiên cứu" phụ trách việc cứu xét giống giống của các đứa trẻ lai Phòng lý lịch" đảm nhận việc điều tra phụ hệ để sau này nếu có một ông tổng thống nước Tạng Chung nào từng là lính viễn chinh tại Đông dương và đã để rơi rớt lại một vài đứa con lai thì sẽ móc nối tạo một cú áp phe ngoại giao và cuối cùng là phòng "Tiếp Giống" với nhiệm vụ quảng bá kỹ nghệ mẹ quốc tế trong hàng ngũ gái bán bar cùng lập bản thống kê hàng năm để phổ biến cho các cơ quan xã hội đồng minh biết mà nói theo.

Vua dều

Trong khi chiến dịch bài trừ tệ đoan ma túy được nhà nước Anamta phát động rầm rộ, dự luận mọi nơi trong nước đã có hồi bàn tán rằng chính Mèo đã dùng áp lực đó để buộc triều đình An Nam phải thi hành chiến dịch trên. Cảm thấy sự bàn tán này nếu để lâu, sẽ rất có hại cho uy tín của triều đình nói riêng, thế diện của cường quốc An Nam trước quốc tế nói chung, nên quan thừa tướng đã có lần

Độc ma?

phải lên tiếng cải chính rằng không phải như thế, chiến dịch bài trừ ma túy hoàn toàn do sáng kiến của triều đình An Nam sáng tác ra, tụi Mèo không có dính dấp tí nào hết trơn. Đứa nào còn bàn ra tán vô theo luận điệu xỏ lá ba que trên dịch thị là giống Giao Chỉ gian đáng nên bắn bỏ.

Quả nhiên sau lời thanh minh thanh nga của quan thừa tướng, dân đen Giao Chỉ liền tin ngay là thực, đứa nào cũng há hê sung sướng và hết sức hãnh diện về nền độc lập tự do vững chắc như bê tông của mình. Ông nội Mèo cũng đứng hồng gay áp lực này nọ.

Vậy mà đánh đoàng một phát niềm hãnh diện chưa kịp nguội ngoài lòng người dân An Nam thì mấy bữa rồi tụi đại diện Mèo ở "Thầy Gòn" đã công khai gọi phúc trình về cho vua Mèo bên Hoát sinh Toong rằng thì là nhờ chúng biết cách tạo áp lực ngàn cân mà phú lít An Nam mới chịu bỏ rập ma túy tận tình và mang lại kết quả rất đáng khích lệ như hiện nay.

Bọn C. O : Chơi chung với hủi quả là đều thực.

HẾT ĐAU BAO TỬ

Thuốc nhập cảng ĐỨC QUỐC

ULGASTRIN : Trị ung loét bao tử, dạ chua, đau dạ dày...
ULGASTRIN: Trị đau bao tử kinh niên và cấp tính, đau bao tử vì lo nghĩ quá nhiều.
ULGASTRIN : Công hiệu chắc chắn.

Thơm ngon dễ uống bán tại các nhà thuốc Tây.

CẨM — CÚM

đã có

RHUMEX

(Bán tại các nhà thuốc Tây)

Nhãn Hiệu Con Voi

CÁI KHỔ RÁCH CỦA DÂN SUYT BI LỘT!

DĨ ĐỘC TRỊ ĐỘC

TIN... ĐỘC

TƯƠNG BA SAO B.V.

«bỏ lễ điếm Mỹ ngay tại... Saigon»

LONG BÌNH.— Theo tin thăm quyền đầy lòng lá tiết lộ, vào lúc hoàng hôn chủ nhật vừa qua tại căn cứ Long Bình đã diễn ra cuộc họp tối mật, mà thành phần tham dự rất kỳ lạ, vì có cả 1 Tướng đeo 3 sao, với quân phục Bắc Việt nổi bật, cùng với hai đại tá có cấp hiệu cờ đỏ sao vàng và cờ đỏ xanh sao vàng tức Bắc Việt và Mặt Trận GPMM, Phía Mặt Xanh Mũi Lõ có một Tướng 3 sao Mèo và Tướng Vanuxem, 1 con cáo già Phú Lăng xa được mô tả là quân sư thứ dũ của Nixon hiện nay ông đang có sứ mạng vô cùng trọng đại tại Đàng Dương nói rộng! chứ không phải chỉ riêng VN nói hẹp mà thôi. Cùng đi với Tướng Ba

Sao B.V có 1 tướng Chà Và và 1 cấp đại tá được giới thiệu là gốc Ba Lan. Họ nhân danh ủy hội KS đình chiến, đứng làm trung gian và trách nhiệm cho vụ mời mọc họp hành này. Buổi họp được phiên dịch bởi một Sĩ quan Việt Nam có quốc tịch Huế Kỳ, tức Tô Quốc của mẹ sử này là Mèo...

Nội dung buổi họp được mô tả là... rất cởi mở và rất ư là thân mật. Tướng Ba Sao Vi-Si nhậu Uyt-Ky như điên. Buổi họp được kéo dài đến tối, thì tạm ngừng để đớp và nhậu nhết. Sau đó, lại họp tiếp tới 11 giờ khuya. Rồi, Tướng Tá cao cấp của 6 nước — đã bắt tay bắt chân nhau, rồi rít ra cái điều

đoàn kết từ đây — sẽ thời giết nhau... Tiếp đó, họ lên trực thăng bay về phía biên giới Miền Việt.

Chỉ có 1 chi tiết nhỏ được bật mí về cuộc họp này, là... Tụi nó bàn nhau về các ám hiệu bí hiệu, để từ nay, hai bên Mèo và B.V sẽ mỗi ngày có hai lần liên lạc mi nhau bằng hệ thống truyền tin đặc biệt với tần số riêng. Mọi sự di binh của phe bên kia sẽ được ấn định ngầm với lính Mèo, để giả vờ lờ đi như điếc và đi. Ngược lại, lính Mèo có quyền đi la mác vào mọi vùng, dù bị kẻ như thiếu an ninh, nhưng với điều kiện đừng có võ trang, họ sẽ được bảo đảm là không ai bắn sẽ... đầu mà sợ.

Để mở đầu cho thiện chí đôi bên, trong tuần này sẽ có 1 màn trao đổi Tù Binh loại Thượng Thặng. Địa điểm được ấn định trong 1 căn cứ gần Tây Ninh. Nhân vật được trao đổi là 1 Tay Tô Điệp Báo của Hà Nội được trả về, còn bên kia sẽ thả một chuyên viên có hạng của Huế kỳ. Thế là anh bạn lông lá coi như mở màn át các phẩm phân thừng, với những cuộc bỏ lễ trắng trợn giữa kẻ thù của ta và đàn anh Mặt Xanh. Hãy cảnh giác coi chừng..

Nhiều anh sợ ký giả

Dư luận đồn rằng sở dĩ Hội Đồng Tuyên Cừ Đò Thành bởi tên các ứng cử viên ký giả là vì nhận thấy cử tri ở Thủ Đô có vẻ khoái ký giả hơn là mấy ông đương làm Dân Biểu những ông chính khách hoạt đầu, và những tay tỷ phú tài phiệt làm giàu nhờ chiến tranh.

Kể ra sự đồn đại này không phải là vô căn cứ. Bởi vì, khi bôi tên các ứng cử viên ký giả, HDTCTĐT rõ ràng đã bất chấp luật bầu cử và hiệp dâm điều ro khoản 7.

Tại sao HDTCTĐT phải làm một việc không lý cường luật như vậy? Tất nhiên là phải có lý do thâm kín nào đó. Và, lý do đó là: để loại bớt địch thủ nguy hiểm của các ứng cử viên tỷ phú và các ứng cử viên của chính quyền đưa ra.

Làm một việc vừa được tiếng «nâng bi» chính quyền vừa có bổng lộc, đó là cái lý vững nhất của HDTCTĐT.

● Sau Hạ viện, Thượng viện cũng biểu quyết tăng lương..

18 vị Nghị sĩ yêu tiền

Nhiều Nghị Sĩ sau khi nhìn thấy số lương Dân Biểu rồi nhìn lại số lương của mình thì lấy làm đau lăm, vì ở cái «thang giá trị» Nghị Sĩ cao giá hơn Dân Biểu mà lại lãnh ít lương hơn thì cao cũng vô ích, bởi vậy các ông Nghị đã chẳng có uy tín thì đứng, miễn là có hơn chút đỉnh phụ cấp, do đó các ông đã họp kín để mà thảo luận về vấn đề tăng lương.

Trong phiên họp tăng lương, có 18 ông đã hết sức đấu tranh để mình được âm thêm chừng 50 thước nữa cho đủ 135 thước mỗi tháng, 18 ông ấy có phương danh như sau: Phạm đình Ái, Nguyễn mạnh Bảo, Nguyễn văn Kỳ, Cương, Đoàn văn Cửu, Nguyễn thôn Độ, Lê văn Đông, Đỗ quang Giai, Nguyễn ngọc Kỳ, Nguyễn hữu Lương, Trần thế Minh, Sơn thái Nguyễn, Phạm như Phiến, Trần văn Quá, K Sor-ot. Võ văn Truyền, Hoàng xuân Từ, Mai đức Thiệp và Phạm nam Trường.

18 ông yêu tiền này vì tiền là lý tưởng cao quý, và cũng cả 18 ông chẳng có một ông Nghị Sĩ nào gọi là sáng giá, thường rất ít đi họp, và nếu có họp lại rất ít phát biểu ý kiến, đầu óc rỗng thì làm quái gì có ý kiến mà phát biểu, nếu có nói thì câu trước chửi bố câu sau. Trong 18 thì có ông Ái ở liên danh Hoa Sen, có lẽ đây là cánh sen vấy bùn, ông Giai, ông Truyền ở nhóm Dân Tộc cũ, nên đổi là nhóm Dân Tiên, còn lại tất cả ở khối thân chính quyền, điều hay họ là trong khối này có cả lãnh tụ hạng bét của một đảng được mệnh danh là cách mạng. Hoàng xuân Từ.

5 ông khôn lỏi

Có 5 ông khôn lỏi đã bỏ phiếu miệng «không ý kiến» nhưng trong thâm tâm rất mong cho phe đòi tăng lương thắng, đó là các ông Trần duy Đôn, Nguyễn duy Tài ở Hoa Sen, Lê phước Sang ở Mặt Trời, Hoàng kim Quý và Hoàng thế Phiệt ở khối thân chính quyền.

13 Ông chê tiền

Còn lại 13 ông chê tiền, hay vì nghĩ tới uy tín của Thượng Viện, cái uy tín trong ý nghĩa «chữ trình còn một chút này» là Nguyễn tư Dân, Huỳnh văn Cao, Nguyễn văn Chúc, Trần trung Dung, Lê phát Đạt, Tôn thất Đình, Lâm văn Hiệp, Nguyễn văn Kính, Vũ văn Mậu, Nguyễn đức Quý, Vũ minh Trân, Phạm văn Tâm, Lê văn Thông và Trần quang Thuận.

XIN ĐỪNG ĐỂ CHÌM XUÔNG

Hồ sơ vụ Soui Phong đã chuyển qua Bộ Tư Lệnh CSQG. Con Ông tin tưởng Thiếu Tướng Tư Lệnh sẽ không để... chìm xuống.

Hai ông Cao, Dung ở phe thân chính quyền, ông Mậu, Thuận, Đình ở Hoa Sen còn lại ở trong nhóm Độc Lập, Bông Huệ, thom nhất là toàn liên danh Bông Huệ không có một ông nào muốn bán rẻ uy tín Thượng Viện,

Chê tiền thắng yêu tiền

Kết quả cuộc minh danh bầu phiếu là phe chê tiền thắng phe thích tiền thật may cho uy tín Thượng Viện và thật đau cho 18 ông yêu tiền nếu có thêm 2 phiếu nữa là phe yêu tiền thắng lớn rồi. Bọn Con Ông thành kính chia buồn với 18 ông. Tướng cần nói thêm có 2 người phe thân nhà nước chống chuyện tăng phụ cấp mạnh nhất đã đi công du là ông Đặng văn Sung và Bà Nguyễn văn Thơ. Điều đáng ghi nhận là những nghị sĩ sáng giá đều đứng vào phe chê tiền cả Xin hoan hô tinh thần các ông. Nếu không một lần nữa phải lột khổ rách đembán để đóng thuế trả lương các vị Dân cử yêu tiền.

TƯỚNG TÁ ĐEO LON TÂY SẮP VỀ VƯỜN

SÈGHÈNH. Cách đây 4, 5 năm, người ta đã nghe đồn về một âm mưu của Mỹ nhằm thay đổi hết những cấp chỉ huy quân sự thuộc lò đào tạo của Tây bằng lớp chỉ huy quân sự mới thuộc lò đào tạo của Mỹ.

Mãi tới bây giờ âm mưu này mới có vẻ sắp được thực hiện, có lẽ phù hợp với chính sách gian dâm của Mỹ với TC.

Nguồn tin đáng tin cậy cho biết chiến dịch tố cáo và bôi nhọ một số tướng lãnh dính dáng vào các vụ buôn lậu chính là sự chuẩn bị cho âm mưu thay thế trên, những tướng lãnh nào không thể bôi nhọ bằng các tội buôn lậu, thì Mỹ sẽ ghép họ vào các tội khác, như trường hợp Tướng Hiếu.

Cuối cùng, bằng cách này hoặc bằng cách khác, các tướng lãnh sẽ về vườn hết. Và một lò cấp Tá sẽ được gán sao lên thay thế.

Cái danh sách 80 ông quan to dính dáng và vụ buôn lậu chắc chắn sẽ không được khui ra hết đâu. Chỉ khi nào có người cự nự, không chịu vui về về vườn, thì tên tuổi người đó mới được nêu ra mà thôi. Con Ông dám cam đoan 100% như vậy.

Cử tri coi chừng... biến thành nạn nhân giặc cờ đen

Những màn đi «cốc phiếu»

Theo ngôn ngữ giới giang hồ «đi cốc» có nghĩa là đi hành khất, bằng thủ đoạn và xin xỏ có nghệ thuật. Vậy nên, đi «cốc phiếu» xin tạm hiều là 1 màn đi ăn mày lòng thương của cử tri, do các đảng dân biểu ngu dốt, loại trâu chó lên làm người bọn đầu bò, óc lợn, nay có tí tiền rủng rinh, nhào ra múa rối toan chui vô Hạ Viện để đớp bạc và mưu đồ vong quốc! Từ mấy ngày qua, ở các hẻm nghèo, đột nhiên xuất hiện tụi «cốc phiếu», đi tới đâu là luôn luôn hô «mười cái rắng!» chúng cười nhạo, nhằng nháo khó coi thấy mẹ! Tụi này, thường mở màn bằng một phát trao danh thiếp, mỗi người được đưa cả chục tấm các - vi - dít, in chữ đỏ lôm đầy ngạp chức tước con cò, con kê, con khỉ, con cóc... Toàn là chức ảm ó hội tề.

Dù sao cũng phải công nhận, công ty «cốc phiếu» của các ứng cử viên gốc Chệt là tân kỳ, phí tổn nhất. Ngoài vụ rúi vào tay trường khóm tí tiền lẻ, cũng có 5 ba bó, tức vài chục ghim, tụi Chệt còn tặng quà cho bà con có bác...

Những hoạt động hung nhất, được ghi nhận là, nhóm Lâm senh sáng, rồi tới Điệp

Bộ Hung, tức A Hénh, và họ Tăng tên Cầu, cùng với tên Lưu Vinh Th, chủ dầy lái xe VQ. Nghe đầu, cha họ Lưu này là cháu đích tôn gọi Lưu Vinh Phước, tướng Giặc cờ đen là Ông Nội...

Cùng chạy thì với màn «cốc phiếu» này, phía Giao chỉ có họ Huỳnh tên Ngọc Em 1 được sĩ mà hồi mới đây đài phát thanh chiếu cổ hoi kỳ vì Huỳnh dân biểu là tở sự trốn họp nên cụ Bất Lương cứ cho lệnh gọi ời ời trên đài Sài Gòn. Họ Huỳnh cũng được mô tả là thành phần «ngậm miệng ăn tiền». Nay lại tái tranh cử với thủ đoạn biểu xén bột giặt kèm theo lịch của nhà tư bản Ng Tấn Đợi chủ nhà băng Tín Ngạt. Tụi chúng nó, đi biểu thì đồng bào ta, cứ nhận cho vui về, nhưng, nhận quà là 1 việc, còn có bỏ phiếu cho nó không, xin nhớ là vấn đề khác.

Năm nay thiết tưởng cử tri đa số, đều giác ngộ và trưởng thành cao độ. Với bọn dưng thủ đoạn mua chuộc rẻ tiền như tụi biểu đồ «cốc phiếu» này, xin gạch tên chúng gấp, ngay từ phút này.

Đừng quên, bọn Chệt nguy hiểm lắm đó. Con cháu Giặc Cờ Đen mà chui vô Hạ viện thì máu thỏ phi của giòng họ này tha hồ có dịp phát triển. Bà con hãy sáng suốt coi chừng!

NÓI LÃO MÀ CHƠI

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dàn đưa lất phất hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe mà kể mấy lời

VƯƠNG SĨ TRINH

Đại hiệp sui phong

Trong thời gian mấy năm trở lại đây nhân dân trong các thành phố miền Nam Giao Chỉ tuy vẫn ghét những cái gì liên hệ đến Tàu, vẫn chê Tàu nhưng có riêng hai thứ Tàu điển hình nhất là kiếm hiệp Tàu thì lại được ưa chuộng. Những trang trong các nhật báo Saigon, tiểu thuyết kiếm hiệp Tàu, thường được gọi là chuyện chưởng, chiếm những chỗ thơm nhất, được đăng nhiều nhất. Báo giàu, báo nghèo, báo đạo, báo đời, báo tư cách lẫn báo cốt ra để làm tiền vung vít ít ngày rồi chết, đều thi nhau đăng tiểu thuyết kiếm hiệp của Tàu Hongkong. Và phim kiếm hiệp Made in Hongkong cũng từ những rạp Tàu ở Chợ Lớn hiện ngang ra ngự trị trên những rạp xiê lớn nhất Saigon. Phim Pháp, phim Ý, phim Mỹ và cả phim kiếm hiệp của Nhật, thầy đều thua phim kiếm hiệp Tàu Hương Koong. Mỗi đây cuốn phim Long Hồ Quyết Đấu do anh kếp con nhà giàu Vương Vũ đóng vai chính, sau khi chiếu nát bấy trong Chợ Lớn, đã được đem ra chiếu lại cùng một lúc trên màn ảnh 5 rạp lớn ở Saigon và khán giả Giao Chỉ kéo nhau đi coi Tàu đánh nhau chạt ních. Tiền mướn những cuốn phim Tàu này chỉ chưa đầy một triệu đồng Giao Chỉ nhưng số thu lại nhiều hơn cả những cuốn phim do người Giao Chỉ bỏ cả 10 triệu ra làm.

Một trong phim chưởng Tàu ăn khách nhất trong thời gian qua là phim Độc Thủ Đại Hiệp. Nhà hiệp sĩ này chỉ còn có một tay nhưng vẫn xử dao chém bọn tà ma tội bời. Thiều số người cho đến nay vẫn chưa đầu hàng tiểu thuyết kiếm hiệp Tàu với phim kiếm hiệp Tàu cho rằng truyện Tàu nói phét quá, nhưng Gã Thâm thấy rằng trên thực tế, không chừng Ba Tàu có quyền nói phét như thế thật. Tỷ dụ như Tổng trưởng KT Phạm Kim Ngọc của ta đang vất vả vì nhà Sui Phong, đại lý thuốc lá Mic trong Chợ Lớn thì đủ rõ...

Ài đời một ông Tổng trưởng, với cả một chánh phủ đứng sau lưng, với pháp luật của cả một nước đang lấy việc bài trừ tham nhũng và chợ đen làm điều kiện sống còn của mình, khi vô được một anh Tàu làm chợ đen bán quá giá thuốc lá đã tỏ ra bất lực không làm gì nổi hẳn. Tổng Ngọc đã ú ớ khi bị anh Tàu Sui Phong trả đũa: "Hề tui hà má cái lý... Ngộ có bán quá giá có thu lời bạc tỷ thiệt nhưng mà ngộ có chia tiền cho cái lý mà..."

Anh Tàu Sui Phong công nhận anh tăng giá thuốc lá, anh không thêm chối, nhưng anh nói anh phải chia tiền cho nhiều người và dân chúng nghe anh nói như thế, tất nhiên phải nghĩ ngay đến Ông Tổng Ngọc và những nhân viên có quyền kiểm soát giá cả ở Bộ Kinh Tế và Sở Kiểm Hóa nếu ông Tổng Ngọc không ăn chia với nhà Sui Phong, nhân viên của ông tất nhiên phải có người ăn chia. Nếu không, nhà Sui Phong không thể nào mà ăn được suông sê và công khai như thế trong vòng mấy năm nay. Chính anh Tàu Sui Phong cũng nói anh bán quá giá thuốc lá như vậy cả mấy năm trời nay, sao ông Tổng Ngọc không cho vô ngay, đến bây giờ mới vô?

Rất có thể là có kẻ nào làm trung gian giữa nhà Sui Phong với ông Tổng Ngọc, kẻ nào đó lấy tiền chia của nhà Sui Phong nói là để nộp cho ông Tổng Ngọc cũng rất có thể là những số tiền chia lời không lẽ này bị mất ở giữa đường không đến tay ông Tổng Ngọc trong khi anh Tàu Sui Phong vẫn yên trí là Ông Tổng trưởng KT có chia lời với anh. Ông Tổng Ngọc bị oan trong vụ này chăng? Có kẻ nào ở giữa ông Tổng Ngọc với nhà Sui Phong và bỏ túi số tiền chia lời bạc tỷ kia chăng? Ông Tổng Ngọc cũng như anh Tàu Sui Phong tất nhiên đều phải biết kẻ đó là ai.

Có điều chắc chắn rằng dù ông Tổng Ngọc có ăn chia với nhà Sui Phong hay không, một số lớn nhân viên KT và kiểm hóa trong mấy năm kia đã ăn chia với nhà Sui Phong. Nếu không, nhà Sui Phong không thể bán quá giá thuốc lá ngang tàng và êm thắm như thế trong cả mấy năm trời. Bọn công chức cấu kết với gian thương này phải đền tội, bọn công chức khốn nạn này còn có tội nặng hơn cả gian thương nữa Ông Tổng Ngọc có bản phận

GÃ THÂM

phải hạ cho bằng được anh Tàu Sui Phong, ông phải làm cho rõ trắng đen, phải cho một số nhân viên KT đi sai cùng với anh Tàu Sui Phong. Nếu ông đánh không nổi anh Tàu Sui Phong thì... hết nước nói, tướng ông nên lên cầu Bình Lợi buộc mấy bánh thuốc lá Mic vào cổ nhẩy xuống sông cho trôi luôn ra biển cho đỡ nhục.

Ông Tổng Ngọc nói rằng vì ông không nghiện thuốc lá nên ông không phải đi mua thuốc lá ở sạp đầu đường, nên ông không biết thuốc lá bìn quý giá. Chỉ vì ông Tổng Trưởng KT không biết hút thuốc lá nên toàn thể dân chúng nghiện thuốc lá đã bị móc túi cả chục tỷ bạc trong mấy năm qua. Kinh nghiệm đau thương và đắt giá này cần được những vị Thủ Tướng ghi nhận: khi mời một nhân vật nào làm Tổng trưởng Kinh Tế, các vị cần phải hỏi xem nhân vật đó có biết hút thuốc lá, có biết hút thuốc phiện hay không. Nếu không nhân vật đó chưa đủ tư cách và điều kiện làm Tổng Trưởng Kinh Tế vậy.

Tuy nhiên ông Tổng Ngọc cũng có một cái lỗi sơ hở được. Đó là cái lỗi ông đã không chịu đọc C.O. Dù ông có hút thuốc lá hay không dù ông có phải bỏ tiền ra mua thuốc lá ở sạp hay chuyên hút thuốc lá hồi lộ nếu ông chịu đọc CON Ong tất nhiên ông phải biết rằng trong nước đang có nạn bán thuốc điều quý giá Vì Con Ong đã viết nhiều bài tố cáo tệ trạng này cách đây đã hơn một năm. Bính chứng còn nằm trong những số C.O cũ. Chính Gã Thâm là người viết những bài báo đó xong sau khi thấy mình lên tiếng đã nhiều mà bọn gian thương vẫn phây phây, Gã đã phải nản và nghĩ rằng chắc ông Tổng Ngọc đã đớp tiền chia lời của bọn gian thương nên ông mới lì lì ra như thế.

Nếu ông Tổng Ngọc không làm gì nổi anh Tàu Sui Phong thì ông quả là cù lần chửi và lịch thú của ông, Ba Tàu Sui Phong thật xứng đáng được gọi là "đại hiệp", dù chỉ là "đại hiệp Tàu".

Mất phiếu

Me sừ Trương Chi CS Bạch Đằng vừa bị ra tòa vì tội đi bắt hàng lậu về tàu tán đi hoặc bắt bạn hàng phải chuộc. Me sừ Cò này đáng bị trừng phạt thật nặng, nhưng hành động thất nhân tâm tương tự như trên xảy ra rất nhiều, trong hàng ngũ cảnh sát gian chỉ mới có một người bị trừng phạt thôi chưa đủ. Chính T.T, Thiệu là người đã cung cấp cho những người được gọi là "nhân viên công lực" gian tham một cơ hội bằng vàng để họ đi lấy của dân về làm của riêng. Kể từ ngày T.T Thiệu cho lệnh đi vô ma túy và kèm thêm vào đó là hàng lậu, bọn nhân viên công lực gian tham đã thẳng tay vơ vét của mồ hôi nước mắt của đồng bào. Giới bị lột nặng nhất và đau đớn nhất là giới buôn đồ magnetophone, radio, tape recorder, băng nhạc. Có thể nói tất cả những người kiếm ăn bằng cách mua đi bán lại những món hàng PX kể trên đang quảng cáo trong tờ Chính Luận trong thời gian qua đều bị hàng tá "nhân viên công lực" đến nơi thăm sức khỏe, bắt bớ và làm tiền. Gã được biết một nhà chế tạo băng nhạc VN có tiếng vừa bị họ đến vô 10 cái máy Teac dùng để sang bằng. Cũng nghe nói nhạc sĩ có máy trên đã phải mất một khoản tiền không dưới 200.000 đồng mới không bị tịch thu 10 cái Teac. Ông Trương CS là người rất chán đọc Con Ong, Gã Thâm hy vọng ông chú ý đến tin này và cho điều tra để rõ thực hư.

Đồng thời, Gã Thâm cũng nói lên nỗi khổ sở của giới kiếm sống bằng cách buôn đi bán lại những đồ PX với Tướng Cảnh Sát: Không phải tất cả nhân viên cảnh sát đi bắt hàng lậu đều gian và tham nhũng, nhưng quá thật là có quá nhiều cảnh sát đã lợi dụng quyền được đi bắt hàng PX để vô về làm của riêng, hoặc đòi hối lộ để tha. Hành động này thật nhân tâm và bôi đen lên danh dự của cảnh sát VN ghê gớm. Ứng cử viên Nguyễn Văn Thiệu có thể bị mất một số phiếu bầu vì đã cung cấp cơ hội cho những nhân viên công lực gian tham sách nhiễu đồng bào.

Nếu một mai, ông Phạm Kim Ngọc hết cùn làm Tổng trưởng, nếu ông hoặc bà xi của ông phải kiếm sống bằng cách buôn hàng lậu thuế hoặc bán quá giá, ông sẽ thấy nhân viên công lực lập tức đến hỏi thăm sức khỏe ông dù ông có buôn bán bí mật đến thế nào mặc lòng.

CÔNG TỬ HÀ ĐÔNG

Chiến thuật "em chả"

Trong cuộc đua vào Phủ Đều Rồng năm nay, có một đặc điểm là cả ba tay đua Chánh Vương Đều Bạc Phó Vương Râu Kẽm, và Đại Ca xún rằng đều lần lượt áp dụng chiến thuật "em chả".

Người mở màn đầu tiên là đại ca: cách đây mấy tháng, trước khi Nhà Hát trên Nhà Hát dưới đem điều 10 khoản 7 lần bàn mờ, Người đã phân rằng "nó" mà ra đời, thì "em chả". Một cuộc "nó" vẫn cứ ra đời, và đại ca cũng chẳng thêm "em chả" cứ việc hi hục đi kiếm cho đủ 40 chữ ký để được dự đua.

Hôm mới đây, đến lượt Chánh Vương cũng dọa nếu không được "bốn không" là "em chả" liền một khi. Nhưng mới vừa bữa trước, bữa sau đã thấy người chính thức loan báo dự đua, với cụ già gần ngồi đạp ở phía sau.

Sau đó, lại đến Phó Vương. Người này thì tỏ ra sốt sắng ăn thua, và đã mau mắn giới thiệu cụ Trương Chi ngồi ở sau lưng mình từ lâu, mặc dù chưa biết chắc có kiếm đủ chữ ký hay không? Ấy thế mà rồi người cũng vừa bản tiếng là sẽ có thêm đua, nếu mình chỉ là cái "bản đạp" để cho cộp cua rơ Chánh Vương — Già Gân cái mức về vang!

Nói tóm lại, cả ba tay đua đều "em chả" em chả" nhưng rồi tất cả đều leo lên xe đạp miết, đạp trước cả lúc phát cờ hiệu khởi hành. Cho nên "em chả" chỉ là một chiến thuật để đánh lạc hướng đối thủ, hoặc để bắt chẹt một người nào đó đang đứng chứng kiến cuộc đua. Người đó không biết là khán giả, hay là Ban tổ chức, chỉ thấy thiên hạ gọi là anh Hai ĐòLa. Nghe nói anh Hai ĐòLa chớ rợ lực không khiếp lẩn, đòn gì không biết, chứ bản "em chả", ông anh chỉ phết tay một cái là hóa giải như chơi!

Xa luân chiến

Trong khi chờ đợi cuộc đua chính thức khai diễn ba tay đua đã rú nhau "đọt" thử một mạch quần vợt.

Không biết có phải là đã có sự "móc ngoéo" nhau từ sân xọc hay không, mà khán giả thấy Phó Vương và Đại Ca đứng chung một bên sân, để một mình chánh vương phía bên kia. Ý chừng hai tay bên này theo đúng nguyên tắc "Hai đánh một, chẳng chột cũng què" chắc?

Tuy nhiên thoạt đầu người ta cũng chỉ thấy có một mình Phó Vương múa vợt tiêu tít trong lúc Đại Ca cứ chống vợt theo thế "ngư ông đặc lợi" mặc dù Chánh Vương mới đích thực là ngư ông.

Phó Vương hết rơ ve atam bắt" lại dờ roa "gian lận" rồi lại lộp "tham nhũng" nhưng đối thủ vẫn cứ phớt tình Áng Lê coi như không thấy banh không cần đỡ. Tức mình phó Vương bên thẳng tay xỉ mắt một cú này lừa bằng một lá tuyệt tình thư, ấy vậy mà Chánh vương cũng vẫn không trả banh lại, mà chỉ nói "banh hựt hết, lúc này banh chưa phải là lúc chơi te nít l".

Đại ca xún Răng thấy thế bèn vào sân quạt ngay một cú rơ ve "cái chết của Tổng Tông Điện". Tuy nhiên, Chánh vương nhẩy nhồm lên, có lẽ tại ông thấy khán giả Công giáo ngó mình kỳ quá. Ông bèn giang thẳng vợt tiêu trả lại trái banh trảng ngay ng rọi Đại Ca. Đại Ca buồn tình vội buông vợt xuống phân bua.

— Tui đâu có định đánh trái banh đó. Tại Chánh vương có ý gì nên mới khởi chơi chơi! Phó vương đang ngời xỉ hơi thấy phực tởn nên chỉ mình vừa ra quần đi lách đứ, lại phải nhào vô cứu bả...

Buồn cười là trong hàng ngũ khán giả có mấy anh mắt xanh mũi lõ, chẳng khen bên nào chê bên nào, mà cứ luôn miệng làm nhảm; buồn lậu lấy tiền dự đua! buồn lậu! buồn lậu ma túy!

Làm cho các tay vợt bên trong cũng không thể tả đryc, mà không biết đối phó cách nào. Mũi đến khi trong tài thấy không khi bắt lợi, phải hô lên "không có băng chưởng gì về buồn lậu cả". Bấy giờ các đầu thủ mới yên tâm, vững bụng và tiếp tục xách vợt ra sân... quạt nhau!

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gây tai trâu
Đàn đầu bản xé gươm đầu chém ruồi
VĂN-QUÂN hạ thủ

Dã man
Tại Mỹ, tờ National Review lại vừa tiết lộ thêm một tài liệu mật, theo đó, ngay từ năm 1954, chính quyền Huế kỳ đã nhiều lần toan thả bom nguyên tử xuống VN. Trái bom kêu bằng "một vũ khí biểu dương nguyên tử" sẽ được thả ở hải cảng Hải phòng. "Sáng kiến" này do Bộ Tổng Tham mưu Quân lực Mỹ đưa ra cho ông Bộ trưởng Quốc phòng Charles Wilson vào tháng 5-54, tức vào lúc Huế kỳ chưa gửi lính Mỹ sang Đông dương. Chính ông Nixon hồi đó đã là kẻ cò võ cho cuộc "biểu dương" này mạnh mẽ nhất.

Sau đó, vào năm 1962, khi ông tư bản Mac Namara vào tòa nhà Năm góc, "sáng kiến" trên lại được đưa ra lần nữa và lần này lại là cả một chiến lược đánh mạnh gồm thả một quả bom nguyên tử để biểu dương lực lượng và tiếp theo là thả bom cùng những vũ khí nguyên tử khác xuống các mục tiêu quân sự ở BV.

Ba năm sau, vào năm 1965, viên đô đốc Sharp của cường quốc đồng minh Huế kỳ vẫn tiếp tục đề nghị lại việc sử dụng vũ khí nguyên tử ở Bắc Việt.

Sở dĩ những "sáng kiến" bỏ bom nguyên tử lên đầu dân tộc VN nói trên không thực hiện được là vì sau khi nghiên cứu, các chuyên viên tòa nhà Năm Góc kết luận là cuộc biểu dương nguyên tử đó sẽ gia tăng căng thẳng với Bắc Kinh và Mạc tư khoa.

Thì ra, dân tộc Annamta chưa được ném bom nguyên tử của Mèo chỉ vì Mèo sợ "gia tăng căng thẳng với BK và MTK" mà thôi. Nếu không thì không biết sẽ có bao nhiêu triệu đồng bào ruột thịt của chúng ta được kết bạn với vong hồn những người Nhật ở hai thành phố Nagasaki và Okinawa thuở nào! Mèo chỉ hãi Bắc kinh và Mạc tư khoa thôi còn dân tộc này, Mèo coi như cây cỏ, luôn luôn nuôi ý định "biểu dương nguyên tử"!

Thử tưởng tượng hậu quả sẽ khủng khiếp ra sao nếu những quả bom nguyên tử được Mèo "biểu dương" ở hải cảng Hải phòng cùng những khu vực quan trọng khác ở BV? Chắc chắn bọn nhà nước Cộng sản sẽ không chết mà nạn nhân hầu hết sẽ là dân chúng, những người không CS và dù cho một số mục tiêu quân sự của CS có bị hủy diệt thì cũng kéo theo cả một vùng rộng lớn ruộng vườn làng mạc của những người dân lành vô tội.

Hai quả bom của Mèo bỏ xuống hai thành phố Quảng đảo và Trường kỳ của dân tộc Phú tang hiện còn để lại một số nạn nhân sống vất vưởng, với những thân hình góm ghềnh, không ra hồn người. Với tội ác như thế, Mèo vẫn chưa ăn năn, chưa hối hận hay sao mà còn tiếp tục làm những kẻ sát nhân tàn bạo bằng cách toan tính "biểu dương nguyên tử" lên đầu dân tộc Annamta?

Mặc dù miền Bắc thuộc chế độ CS nhưng không có nghĩa là mười mấy triệu đồng bào ngoài đó đều là CS cả. Cũng như miền Nam thuộc phe Tự do nhưng không phải mười mấy triệu dân ở đây đều là tay sai của tư bản Mèo. Chính quyền CS miền Bắc chỉ là một thiểu số rất nhỏ so với cả một khối dân đông đảo và thuần nhất là dân tộc Việt. Thế mà chỉ vì một thiểu số đó, Mèo đã toan dùng khí giới nguyên tử để sát hại cả những đồng bào vô tội.

Mèo quên mất rằng đồng bào miền Bắc hay đồng bào miền Nam cũng vẫn là một, cùng một giống giống, một tổ tiên, một mối ước mơ chung, đất nước này sẽ thanh bình, sẽ thống nhất, sẽ không còn những thứ chủ nghĩa ngoại lai cùng những tên đồ tể khát máu. Bởi vậy, bỏ bom nguyên tử xuống miền Bắc tức Mèo đã tuyên chiến với dân tộc ta, trong đó một triệu người Bắc di cư cùng mấy triệu con cháu họ.

Người bạn quý

Một điều mỉa mai là anh em Nga và Tàu Cộng mà đồng bào miền Bắc không bị xơi bom nguyên

tử Mèo, tức là nhờ kẻ thù mà đồng bào ta được sống. Thế mà Mèo vẫn là bạn, là đồng minh với chúng ta, đòi bảo vệ tự do cho chúng ta!

Giờ đây, người bạn quý này lại đơn phương xé lẻ đi bắt tay với kẻ thù, Mèo đã xong giai đoạn dùng thân xác chúng ta làm những con vật để thử khí giới, thử bom đạn, chiến xa, chủ nghĩa... Bây giờ đến giai đoạn chiếm thị trường 700 triệu dân Trung hoa lục địa. Nhưng nếu mưu đồ này không thành công, biết đâu Mèo sẽ chẳng tiếp tục nuôi ý định "biểu dương" bom nguyên tử lên quê hương chúng ta thử xem loại vũ khí hạch nhân đó vào cơ thể chúng ta có êm ái hay không. Lúc đó, không những miền Bắc thôi mà có thể cả miền Nam này nữa cũng hân hạnh được xơi nguyên tử của Mèo. Đối với người bạn quý này thì không biết đâu mà lường được không chuyện gì không có thể xảy ra.

Đến như ông Dzu kia, Chánh Vương kia, vốn là những người bạn thân thiết đến thế, mà khi không cần nữa, Mèo vẫn thân nhiên gán cho là những chúa trùm buôn lậu. Ông Diệm ngày xưa đã được Mèo đưa lên tới tận mây xanh, rồi cuối cùng cũng chính Mèo đã tiếp tay đưa ông ta đến cái chết tức tưởi chua xót. Những nhân vật đó mà còn như thế thì sinh mạng bọn dân ngu khù đen này có đáng gì lo nào với người anh em mất xanh lông lá.

Thành ra, làm bạn với Mèo chẳng khác nào chơi trò leo dây từ trên. Bất ngờ nó cắt cho đứt dây thì bỏ mẹ. Nhất là Nich đại để lại là kẻ đã từng cò súy cho "sáng kiến biểu dương nguyên tử" trước kia, bây giờ có quyền hành lớn nhất trong tay, biết đâu đại để chẳng nhớ lại "sáng kiến" đó và "biểu dương" cho 1 phát. Không hiểu tới lúc này, những nhân tài lãnh đạo miền Nam hiện tại đã sáng mắt ra chưa?

Có có, không không

Theo giáo lý nhà Phật, mọi chuyện trên cõi ta bà này đều là hư ảo, có đó mà cũng không có đó. Phật đã tóm lược chủ thuyết đó bằng những chữ "sắc sắc không không". Không hiểu có ảnh hưởng bởi tinh thần Phật giáo không mà TT Thiệu cũng đề ra chủ thuyết "bốn không". Và mới đây, ông tuyên bố, nếu dân chúng miền Nam không đồng ý với "bốn không" đó thì ông không ra "hy sinh" chuyển nữa, mặc cho bọn gia nô có đảng hàng ngàn kiến nghị, ông cũng không thêm lý tới.

Nhưng mới hôm trước còn tuyên bố hùng hồn như thế thì ngay hôm sau, không cần biết dân chúng có ủng hộ "bốn không" hay không, Chánh Vương đã chính thức loan báo sẽ ra "tái hy sinh" Thành ra, quả thật, Chánh Vương đã ảnh hưởng bởi tinh thần "không không có có" của nhà Phật. Theo chiều hướng này, đề nghị lập trường "bốn không" cũng nên đổi thành "bốn có" cho nó thích nghi với hoàn cảnh.

Theo triết học, luật thích nghi rất cần thiết để nhân loại tiến hóa. Trong chính trị, luật này lại càng cần thiết hơn nữa. Làm chính trị là phải uyển chuyển, biết tận dụng những việc sẽ xảy ra. Và, nếu tận dụng sai, phải biết thay đổi cho hợp với tình thế ngày xưa, Chánh Vương chủ trương "không" nhưng nay, vì nhu cầu thời cuộc, ông có thể đổi thành "bốn có" cũng không sao. Hơn nữa, Chánh Vương cũng đã từng thay đổi lập trường từ "chống khoán 7 điều 10" sang "bênh điều 10" nay, nếu có thay đổi lập trường "bốn không" cũng không phải là điều mới lạ.

Chánh Vương bảo, nếu dân chúng không ủng hộ lập trường "bốn không" ông sẽ không chịu "hy sinh" nữa. Như thế chẳng phải là điều thiết thời cho dân tộc này lắm sao? Và lại cuộc bầu cử sắp tới cần có Chánh Vương thì không khí mới vui, mới hào hứng. Nếu như Chánh Vương không chịu "hy sinh",

thì lấy ai cứu quốc gia này và nuôi bầy gia nô kia? Chúng đã mất công ký kiến nghị, mất công hô "Tổng Thống muốn năm", nay chẳng lẽ lại để chúng phải uống công hay sao? Rồi còn khoản 7 điều 10, phải mất biết bao công phu, tiền của mới giữ được, không lẽ lại vất nó đi!

Vừa rồi, ông Kỳ, ông Minh cũng dọa sẽ không ra ứng cử nếu sự ra của họ chỉ là để bày cỗ cho người khác xơi và nếu nhận thấy cuộc bầu cử không trong sạch. Đến nay, nếu như Chánh Vương cũng không chịu ra nữa thì trong cuộc bầu cử sắp tới chỉ có một ông Đạo Dừa và một ông Xã Xệ ra thôi sao? Bao nhiêu công lao Chánh Vương đã tạo được nay để cho ông Đạo và ông Xã hưởng chẳng?

Tất nhiên, Chánh Vương không thể làm con đã trắng se cát biển Đông như thế. Câu tuyên bố "có thể không hy sinh nữa", chỉ là một cách nói mà thôi, một sự khách sáo với nhau. Chẳng lẽ ông Kỳ, ông Minh nói "em chả" mà Chánh Vương lại không nói lời nào thì coi sao tiện! Thế nên, Người cũng thoái thác một chút cho có vẻ xã giao. Và, cuối cùng, Người đã chính thức loan báo sẽ "hy sinh chuyển nữa!"

Thật là hú hồn đối với những anh gia nô, như anh nghị cục Cái Củ Từ nào đó.

Bất cử tri Mèo đi bầu

Trong ngày vừa qua, các anh dân biểu Hạ viện H.K đã la hoảng lên về chuyện TT Thiệu của cường quốc Annamta dùng phương tiện Mèo để tranh cử.

Họ bàn cãi sôi nổi về việc TT Thiệu sử dụng bộ máy tuyên truyền gồm đài phát thanh, truyền hình cùng các cơ sở thông tin do Mèo cung cấp trước đây. Đồng thời tờ New York Times lại cho rằng "cuộc bầu cử Tổng Thống VN sẽ thực sự diễn ra tại Hoa Thịnh đốn!"

Qua những sự kiện nêu trên, ta thấy ông Thiệu quả là người có tài. Biết rằng dân mình nghèo nên ông đã lấy phương tiện của Huế Kỳ. Theo ông Moorehead, chủ tịch Ủy Ban Thông tin Hạ Viện H.K thì dân chúng Mỹ đã phải bỏ ra đóng góp gần 133 triệu Mỹ kim để thiết lập các cơ sở phát thanh, truyền hình và thông tin mà ông ta cho rằng "hiện ông Thiệu đã dùng làm bộ máy tuyên truyền của chính ông."

Nếu quả đúng vậy thì TT Thiệu của Annamta đã "chơi cha" đối với Mèo vì chẳng gì ông cũng đã bắt được dân chúng Mèo phải đi cõ ra đóng thuế cho ông có phương tiện tranh cử, làm được như vậy mới là người có tài và mới có tinh thần "chống Mỹ" cao độ.

Ngoài ra, cũng theo tin báo chí thì bí thư của ông Thiệu là ông Hoàng đức Nhã, trong chuyến Mỹ du vừa qua, đã vâng lệnh Chánh Vương, mượn hẳn một công ty quảng cáo và giao tế, đồng thời còn thiết lập một văn phòng thông tin tại đây. Theo sự suy luận thì ông Thiệu, khi làm công việc này, đã nhăm vào cử tri Mỹ nhiều hơn cử tri VN và có thể Chánh Vương của Annamta sẽ bắt cử tri Mèo phải làm bổn phận công dân là đi bầu Tổng thống VN.

Dùng phương tiện Mèo bất cử tri Mèo phải đi bầu Tổng Thống VN người nào làm được công việc này chính là người xứng đáng được "hy sinh". Nhưng có điều không hiểu cử tri Huế Kỳ sẽ đi bầu Tổng Thống ta bằng cách nào? Cũng theo sự suy luận thì họ sẽ áp dụng hình thức bầu cử "lương cấp"

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG
CHỮA BỆNH NHIỄM TRÙNG

COTRACYN

- 2 TRỤ-SINH (antibiotiques)
- 3 KHÁNG-SINH (sulfamides)
- SINH-TỐ B12 (vitamine B12)

XIN NHỚ NHẬN HIỆU TRÁI TIM

CẢ KÊ DÊ NGÔNG

Thử làm một phát thăm d

Khi tôi viết bài này là ngày 24-7-1971 theo như tin tức nhận được thì chỉ có ba liên danh, có thể bước qua điều 10 khoản 7. Còn những liên danh khác như liên danh ông Đạo Dừa, liên danh Nguyễn Trần liên danh Hồ Hữu Tường có lẽ bị đập rớt là tả như muỗi... Đó là một điều đáng tiếc. Có thêm vài ba liên danh nữa, may ra cũng làm cho dân chúng Giao Chỉ có thêm được vài chuyện vui.

Càng gần tới ngày hết hạn nộp đơn, những kẻ tấp tễnh, đều tỏ ra những sự có mặt rất ồn ào. Cách đây hai ngày, ông Đạo Dừa đã làm một phát hành hương về Phủ Thủ Tướng, khiếu nại với quan tề tướng về việc chính quyền địa phương đã ngăn cản không cho ông Đạo được đi xin chữ ký của các ông Hội Đồng... Tất nhiên là Đảng Dùi Cui có phận sự phải chặn ông lại... Dù có tả xông, hữu đột, ông Đạo Dừa cũng chỉ tiến được cách mực tiêu... hai trăm thước.

Không chiếm được mục tiêu đã định, cuộc hành quân của ông Đạo được chuyển sang hướng khác. Ông đi về phía đường Tự Do... Không Thống Nhất được, thì ta chiếm Tự do... Đường Tự Do là nơi có nhiều "sở nách bar", lại có cả quốc hội nữa... Ông Đạo định tới quốc hội, làm một cuộc ăn may chữ ký của DB... Nhưng lại đụng phải lực lượng hùng hậu Dùi Cui. Lần này, ông Đạo gần được mục tiêu tới một trăm thước. Tiến bộ hơn lần chiếm mục tiêu Thống Nhất, nhưng cũng chẳng ăn được cái giải rút gi.

Đảng Dùi cui làm việc mẫn cán thực... Nhưng xét ra, sự làm việc mẫn cán của Đảng Dùi cui, cũng chỉ là một sự vô ích. Cứ để cho ông Đạo tiến vào Quốc Hội. Ông Đạo chỉ cần kiếm được bốn chục ông dân biểu hiện diện, cũng đã gọi là một sự thành công quá lớn rồi, đừng nói đến xin chữ ký.

Như vậy là ông Đạo bị đe... Pauvre ông Đạo !...

Còn như nói về liên danh Hồ hữu Tường. Đây cũng là một thứ ông Đạo, nhưng ông Đạo này hơi nặng nề về phần trình diễn, có nghĩa là chỉ có bề ngoài là ông Đạo, còn bên trong của ông là cả một thứ tính toán và mưu lược. Ông đã không ngần ngại gì mà đưa ra đề nghị, nếu Tổng Thống Thiệu muốn có một liên danh đối lập cuối, thì ông sẵn sàng làm công việc đó. Thật là một đề nghị đầy chất

bỉ đi. Rất may là ông Thiệu không cần tới ông Tường dù ông Tường có hứa là sẽ thành lập một liên danh đối lập cuối xứng đáng. Thế là ông Tường cũng bị rớt đài...

Còn về liên danh thứ ba cũng tấp tễnh đời ứng cử. Đó là liên danh của Nguyễn Trần một cựu tình trường. Trong một bài viết trên một tờ báo hàng ngày tôi sẽ đặt tên cho Nguyễn Trần là một thứ chính trị gia cò mồi.

Có nhiều người bạn đã bắt tôi giảng nghĩa chữ cò mồi. Tôi giảng nghĩa «cò mồi là cò mồi»... Ở nhà quê, những lúc muốn bẫy cò, người ta phải có một con cò mồi, được thả ra nhón nhờ ở chỗ đặt bẫy. Cò mồi, có thể là một thứ cò đã được nuôi thuần thục, có thể chỉ là một thứ hình nộm. Những con cò đang bay, thấy cò mồi, tưởng là bạn của mình, sẽ hạ cánh xuống chơi chung, ấy thế là mắc bẫy. Những con cò mắc bẫy, thì số phận sẽ khổ nạn ngay, nhưng cò mồi thì ngàn năm vẫn cứ « ngày tháng dong chơi ».

Vụ kiện điều 10 khoản 7 lên Tối Cao Pháp Viện của Nguyễn Trần là một thứ cò mồi đó vậy...

Ngày xử án, Nguyễn Trần có tuyên bố rằng, kiện điều 10 khoản 7 để cho những anh phu xe xích lô, những anh binh nhì cũng có thể ra ứng cử. Mọi nghe thì rất xuôi tai, nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút, cũng thấy đầy chất phản thù. Tuyên bố

như thế, có khác gì nói rằng, nếu không có điều 10 khoản 7, thì những anh phu xe xích lô, những anh binh nhì, cũng có thể ra ứng cử. Vẫn biết rằng người phu xe, người binh nhì, tư cách còn hơn Nguyễn Trần rất nhiều, nhưng khi đã bị phản thù như vậy, thì thiên hạ đã đoán biết được cái quyết định của Tối Cao Pháp viện rồi.

Nguyễn Trần cũng tuyên bố ra ứng cử, nhưng bỏ mặt cò mồi đã lộ liễu quá, nên có lẽ không ai bỏ thí cho được đủ bốn chục hay một trăm chữ ký. Như thế, liên danh được kể như đã «đi doong»

Sáng nay, mấy bạn phóng viên từ trung tâm Báo Chí trở về tòa soạn, có cho tôi biết là TT Thiệu cũng đã tuyên bố sẽ ra ứng cử. Vẫn biết điều này chắc chắn phải xảy ra, nhưng được nghe một lời tuyên «chém đĩnh, chặt sắt» như vậy thì cũng vui. Hỏi ai, đứng Phó, thì được trả lời ông già gần Trần văn Hương. Các dân biểu thân hành pháp, những kẻ chỉ chờ nhà nước xi ra 1 lần hơi là vội hít lấy hít để khen thăm lên là thơm quá. Trong vụ này, các ông dân biểu thân hành pháp cũng đã biểu diễn một việc năng bị, khen sự kết hợp Nguyễn văn Thiệu, Trần văn Hương là một sự kết hợp tuyệt diệu.

Theo như tin tức ở tòa soạn, thì những phóng viên báo chí có mặt tại đó, đều được vấn phỏng của Phủ, phát cho mỗi người một bao thư. Mừng quá, tưởng là bị Đức Thánh Trần phục kích, nào ngờ dở ra, chỉ có một lá tâm thư, đại khái viết rằng «khi tái đắc cử sẽ không quên công ơn những người đã cộng tác với mình». Có lẽ Đại Vương bị ám ảnh vì sự chia lìa đôi lứa với Phó Vương, để rồi khi gần mãn nhiệm kỳ, phải thốt lên những lời cay đắng «còn tình chỉ nửa mà thù đầy thối».

Vậy thì chúng ta có ba liên danh vượt qua điều 10 khoản 7. Liên danh của Phó Tổng Thống Nguyễn Cao Kỳ thì cho biết rằng đã «ăn chia» được tới một trăm hai chục chữ ký của các Nghị Viên, nhưng việc thị thực chữ ký, đang gặp nan giải. Các ông Tỉnh Trưởng và Thị Trưởng, có bốn phần phải thị thực chữ ký, thì lại biểu diễn một đường năng bị rất ma giáo là «đi vắng». Ông Tỉnh, ông Thị mà đi vắng thì lấy ai ra mà ký cho một phát thị thực đây! Bởi vậy, nếu tới mười hai giờ đêm nay, các ông Tỉnh Trưởng hay Thị Trưởng vẫn còn đi vắng thì kể như chàng thành ca sĩ, năng bán cháo lòng. Nhưng với lời tuyên bố hôm nọ, nhân buổi họp báo của Đại Dương trong TTM «ông Minh, Kỳ nếu cần tới giấy tờ gì, bắt buộc phải lo cho đủ ngay tức khắc», thì chắc ông Phó dư sức qua cầu.

Còn về phần ông Đại Tướng. Theo như ông Dân Biểu Nguyễn Hữu Chung, đặc trách về liên lạc báo chí cho ông Đại Tướng, thì dù bị ông chủ tịch Sấm Cao Ly đạo diễn nhiều màn khó khăn, vụ chữ ký cũng đã kể như xong rồi. Nhưng con bài tẩy là ông Phó, thì tới bây giờ vẫn chưa được tiết lộ. Thật là một sự kín tiếng, có thể ví với những cuộc hành quân Bravo 1 và Bravo 2 đáng lẽ tôi viết riêng một bài bốc thơm về liên danh này, vì trong một bữa trà dư, từ hậu anh Nguyễn hữu Chung có hứa rằng, nếu làm Tổng Trưởng Thông tin sẽ phong cho tôi một chức phụ tá, nhưng xét ra mình bắt tài, không sáng tác được những «thượng luật sinh tồn» như phụ tá Chung đức Mai, nên không dám mơ tưởng cái chức phụ tá.

Bây giờ, tôi trở lại một tên làm báo vô tri, để thử làm một phát thăm dò.

Liên danh của ông Thiệu, có thể được gọi là liên danh chánh quyền.

Nhưng chúng ta phải tin rằng, cuộc bầu cử này, dù sao cũng có phần trong sạch. Nếu không trong sạch, thì ông Thiệu chẳng mất công họp báo, cải chính việc giết ông Diệm, và tiết lộ những sự bí mật của cuộc cách mạng 1963. Nếu đã tổ chức bầu cử gian lận, thì những lá phiếu của cử tri công giáo, chẳng nặng được một ký lô nào.

Ông Thiệu có thể tái đắc cử được không?... Lá phiếu mà ông Thiệu hy vọng sẽ bầu cho ông, là phiếu nông thôn và quân đội. Những cái cách ruộng đất, chính sách người cày có ruộng, cũng giúp ông Thiệu được phiếu đấy, nhưng có một điều tai hại là ông Thiệu, từ lúc đắc cử tới bây giờ, quá xa cách với quần chúng.

Còn quân đội, thì cả ba liên danh đều muốn chiếm, và chắc lá phiếu của quân đội sẽ được chia xẻ đồng đều cho cả ba liên danh. Có lẽ vì nhận thấy sự yếu về phiếu ở thành thị, nên ông Thiệu đã kết hợp với ông già gần Trần văn Hương. Nên nhớ rằng, trong cuộc bầu cử TT năm 1967, liên danh Trần văn Hương đã dẫn đầu ở thủ đô Saigon và nhiều thành phố khác. Nhưng đó là Trần văn Hương, ứng cử viên T.T... Còn sau khi đã làm Thủ Tướng, rồi Nghị sĩ, cảm tình của dân thành phố đối với ông già gần Trần văn Hương, biết đâu không đổi khác.

Còn liên danh của ông Đại Tướng Minh, có thể gọi là liên danh Cách Mạng gọi như vậy là để có danh từ mà gọi chứ thật ra cũng chẳng cách mạng... cái mẹ gì. Sự hiền lành của liên danh này được kể như khỏi ch. Không ai có thể chỉ trách Đại Tướng Minh được gì ngoài trừ việc nói rằng ông hơi nhu nhược. Khi ông là Quốc Trưởng ông chẳng quyết định được gì. Lá phiếu mà ông Đại Tướng Minh hy vọng là lá phiếu của những người thích hòa bình chán ghét chiến tranh, mà số người này trong xã hội Giao Chỉ bây giờ, lại quá đông đảo. Ông Đại Tướng Minh có thể đắc cử được lần n. Ông chỉ lo về số cử tri còn luyện tiếc nhà Ngô, vì dù sao, ông cũng mang danh là người lật đổ nhà Ngô... Sự phú nhận về cái chết của hai anh em ông Diệm, có lẽ cũng nằm trong mục đích này...

Có kẻ cho rằng, trong vụ «ném bòn sang» giữa ông Thiệu và ông Minh, người được hưởng lợi ngưng sẽ có thể là ông Kỳ. Nhất là người đứng phò cho ông Kỳ, lại là ông Trương Vĩnh Lễ, một người được kể như người của nhà Ngô. Nhưng nghĩ vậy là lầm... số cử tri công giáo và những người còn luyện tiếc nhà Ngô, chẳng được bao nhiêu, chỉ quanh quanh vùng cố đô Huế và Hố Nai, Gia Kiệm, Xóm Mới, Ông Tạ...

Nhìn chung cả ba liên danh, đều thấy rằng rất xứng tay đối thủ, và cuộc ganh đua, chắc sẽ hào hứng. Phải chờ một, hai tuần lễ nữa, mới có thể làm được những phát thăm dò chính xác.

Lúc đó, chúng ta sẽ lại viết về vấn đề này. Từ nay tới tháng mười, còn những chín tuần lễ nữa. Cần chỉ phải vội vàng...

Một tuần người Bảy ngày việc

• THIÊN - KHÔI

Sĩ phu và sĩ khí

Trong cái tàn tạ của một nền đức lý hiện tại, những cây tùng cây bách tượng trưng cho những cái liêm, chính, nhân, nghĩa, trí, tín, dường như đã bị tiêu hủy, chỉ còn lại một cánh hoa mai trắng lẻ loi cuối cùng trên một cành mai đã cằn cõi, già nua. Cánh mai cuối cùng đó là lão trượng họ Trần. Ở miền Nam này, Trần tiên sinh được xưng tụng như một bậc sĩ phu, đã gọi là sĩ phu phải có sĩ khí. Cái khí tiết của 1 bậc sĩ phu nó vắng vắng như trăng sao giữa trời, như hương của hoa buổi sớm, như dòng nước khởi từ nguồn. Cái sĩ khí đó không phải tự nhiên mà có, nó được tinh luyện ở những nơi của Khổng sân Trình, nó được hun đúc bởi linh khí núi sông.

Đất Đồng Nai đã có những sĩ phu tràn đầy sĩ khí như Nguyễn đình Chiểu, Phan văn Trị v.v... Những lời thơ của cụ Đồ Chiểu, của ông Phan văn Trị ngàn năm còn sáng sủa. Những người đó đã Thành Nhân chứ không thành công (Không thành công thì thành nhân Lối Nguyễn thái Học) Trần Tiên Sinh là hình ảnh của lớp sĩ phu cuối cùng ở miền Nam này. Trần Tiên sinh đã dạy học nhiều năm, và đã đào tạo được rất nhiều sĩ tử thành danh này nay. Tiên sinh đã xưng danh là một bậc lương sư trong bốn chữ lương sư hưng quốc. Cái Nghiêm, cái Chính của Tiên sinh đã át mờ cả sao Ngưu, sao Đẩu. Trong thâm tâm mỗi người dân miền Nam này, họ đều mong muốn rằng, khi Tiên sinh nằm xuống trong 1 mái nhà tranh đạm bạc, trong cái thanh khí của Trình, Chu, Khổng, Mạnh, 3 ngàn sĩ tử sẽ khấn sớ, áo tang mà đưa Tiên Sinh về nơi an nghỉ cuối cùng. Nhưng cái mong ước đó chỉ là một nỗi ước mong vô vọng, bởi vì linh khí của núi sông có lẽ đã lạt phai, cho nên cái sĩ khí của Tiên Sinh đã lu mờ dần rồi phụt tắt. Tiên Sinh vẫn còn nhưng cái tinh anh đã chết. Với những bậc sĩ phu thời xưa, « chết là thể xác còn là tinh anh » mà Tiên Sinh ngày nay ngược lại. Thật thương cho Tiên Sinh và cũng thật tiếc cho Tiên Sinh. Hồi ơi, bông mai trắng cuối cùng trên cành mai già cõi nơi vùng sương giá đã rụng tàn theo với cơn gió cuối mùa đông! Mà cơn gió mùa đông này chính là cơn gió tanh hôi chính trị.

Những cơn lốc chính trị đã cuốn Tiên Sinh đi quá xa, lớp bụi lợi danh quyền thế đã phủ mờ cái án thư mà trên đó những trang sách thơm tho mùi Trang, Lão đã bị rách nát. Lại cầu vỹ thảo đã mọc sức mọc đầy nơi sân trước, làm héo hơn tàn rữa cả những khóm cúc, tức loài hoa quân tử. « Biết bao giờ », phải, biết bao giờ người ta còn được nghe tiếng măng sang sảng của Tiên sinh khi mắng vào mặt chế độ độc tài, gia đình trị ngày trước, biết bao giờ, phải, biết bao giờ người ta còn thấy được cái hào khí Đồng Nai hiển hiện nơi tiên sinh khi Tiên sinh nện ba toong rầm rầm trước tiền đình Tòa án. Hết thật rồi, hết tất cả rồi. Hết cả luôn cái hình ảnh Tiên sinh một mình một gậy tới trước Thượng Hội Đồng Quốc Gia đối đáp với những nhân sĩ ở Điện Diên Hồng về đường lối chính sách mà Tiên sinh đề ra để cứu nước.

Sau hai lần tham chánh, cầm đầu chính phủ, lần trước để « tát ghe » mà ghe vẫn ngập nước, lần sau để « bảo vệ uy quyền Quốc Gia » mà uy quyền vẫn sút mẻ, rồi lại bị lũ tôm sươn, cá thối làm hỏng đại sự, Tiên sinh đã ngậm ngùi ra đi sau khi nhận của người ta một lời « cảm ơn » nhẹ nhàng nhưng cay đắng. Bốn tiếng « đ quốc lâm nguy » thật nào nùng, ai oán mà tin sinh nói ngày còn sinh sang mũi áo, quắc cũng ai oán bằng hai tiếng cảm ơn nhẹ nhàng kia thôi.

Sau khi rời khỏi chính trường, tiên sinh nói đến sinh về ở ẩn, tiên sinh sẽ đọc sách, trồng bông, cảnh cửa trúc bên ngoài sẽ hững hờ khép lại để ngăn những lớp hồng trần danh lợi, người ta hy vọng trong khu vườn nhỏ kia, tiên sinh sẽ lấy lại cái phong thái thung dung của một dật sĩ, nhờ hết loài cầu vỹ thảo để trồng lại những khóm cúc, trúc, lan, mai, người ta hy vọng mỗi buổi sớm mai còn được sương hay mỗi buổi chiều đã tàn nắng, bên chén trà Thiết quan âm

hay Thiết la Hán, Tiên sinh giờ lại mấy cuốn cổ thư ra đọc sau khi đã phải hết lớp bụi mờ. Nhưng rồi niềm hy vọng đó cũng đã trở thành tuyệt vọng sau khi Tiên sinh đã mở rộng phiến cửa trúc đón tiếp người « nguy quân tử » đến mời Tiên sinh đứng vào một liên danh ra tranh cử vào Thượng Nghị Viện. Và vì chút tình già, hay vì lòng trần chưa rũ sạch, Tiên sinh đã đi xin tư pháp lý lịch xin chứng chỉ hợp lệ quân dịch để nộp đơn tranh cử. Phải chăng Tiên sinh nghĩ mình « tát ghe » không nổi ở bên Hành Pháp thì sang « tát ghe » bên Lập Pháp cũng là một thái độ hợp lý một hành động thuận tình chăng? Và cũng phải chăng có được cái quan niệm rộng rãi như vậy nên Tiên sinh chẳng bao giờ có mặc cảm là đã từng làm Thủ Tướng từng ra tranh cử chức vị TT rồi lại làm Thủ Tướng bỳ giờ lui một bước ra tranh cử chức vụ Nghị Sĩ cả. Người ta, đã có kẻ nghĩ rằng, nếu Tiên sinh thất cử Thượng Viện Tiên sinh có thể ra tranh cử vào Hạ Viện, và nếu có thất cử luôn Hạ Viện, Tiên sinh có thể ra tranh cử vào Hội Đồng Đô Thành, nhưng may mà liên danh của Tiên sinh đã trúng cử, Tiên sinh trở thành Nghị Sĩ, và căn nhà tranh đạm bạc nơi vùng hẻm tối Phan thanh Giản đã thành căn nhà hoang sau khi Tiên Sinh về ngụ trong một biệt thự đường Công Lý có đầy đủ cửa sắt, nười canh. Trở lại được với danh vọng, người ta ngỡ rằng Tiên Sinh đã có thể ngủ yên được trên đệm danh vọng đó, nhưng không, Tiên sinh là người có trí lớn, Tiên Sinh còn yêu nước, còn muốn « tát ghe » do đó Tiên sinh lại nhận lời đứng phó cho liên danh của người mà đã hơn một lần tiên sinh quyết « ăn thua đủ » của người đã hơn một lần « mời » tiên Sinh và đã « cảm ơn » Tiên Sinh. Trời đất ơi, cây sậy già ọp ẹp vẫn phải vươn mình lên để nghiêng ngả với những cơn gió chính trị loạn cuồng. Một người như Tiên sinh, ở cái tuổi « Nhất thập trí thiên mệnh » vẫn phải xả thân cứu nước, thì quả là sau Tiên sinh nào có còn ai. Đau đớn quá, đất nước này, dân tộc này thật đã hết người rồi. Cuộc chiến kéo dài hơn một phần tư thế kỷ đã chôn đi biết bao nhiêu trai tráng.

Ngày được tin Tiên sinh đứng Phó, mấy người học trò cũ thân yêu của Tiên sinh đã ôm mặt khóc nức nở, có kẻ đã quần rồi lên đầu một vuông khăn trắng, thấp ba nên nhang quỳ hướng về phía mặt trời lạy ba lạy rồi kính cẩn phong « bức chân dung của Tiên sinh cho vào tủ cất kín, kẻ đó ngồi viết một bức tâm thư để « gửi gió cho mây ngàn bay ». Mở đầu cho bức tâm thư đó là một câu nhại lại câu nói lịch sử của liệt sĩ Nguyễn thái Học: « Thà thành công hơn thành nhân ». Saigon đang trong mùa gầy hạ, và cũng là mùa mưa, loài cầu vỹ thảo mọc dài vươn tới tận trời sao khuê đang nhạt mờ ở cuối chân trời lạnh giá!

Ván cờ cao

Mới được cụ Trần văn Hương đứng chung liên danh với mình, ông Tổng Thống Thiệu quả đã đi một nước cờ cao. Cụ Hương là một nhà giáo, và cụ đã có một số đồng học trò thành danh. Mặc dù ngày nay tình sự để không còn được tôn kính như xưa, nhưng riêng với cụ Hương, các học trò cũ của cụ vẫn còn kính cụ, và cũng bởi cái lòng yêu kính đó mà những người học trò cũ của cụ như các ông Lý quý Chung, Nguyễn hữu Chung, Lý chánh Trung đã cay đắng hơn nhiều khi được tin cụ, đứng Phó cho ông Tổng Thống Thiệu.

Hơn ai hết, ông Tổng Thống đã biết các học trò cũ của cụ Hương chống mình và ủng hộ cho ông Dương văn Minh, một đối thủ nặng ký của ông Tổng Thống. Nói cho thật đúng, là họ không chống cá nhân ông Tổng Thống, mà họ chỉ chống chính sách, đường lối ông Tổng Thống đã thực thi để cứu nước, và sự chống đối của họ đã gây được tiếng vang, mặc dù đôi khi họ đi quá lối. Những học trò cũ của cụ Hương thuộc nhóm liên trường, mà linh hồn của nhóm này lại chính là cụ Hương.

Ông Tổng Thống cũng biết rằng, cái sự chấp nhận hy sinh của ông lần này sẽ gặp nhiều chống đối, nhiều khó khăn, và những khó khăn đó sẽ lớn hơn, mạnh hơn nếu ông đứng với

một người không phải là cụ Hương. Vì làm Tổng Thống không thể ngày thơ nên ông Tổng Thống đã chọn cụ Hương đứng Phó. Ông nghĩ rằng các học trò cũ Hương có thể chống ông nhưng khó mà dám chống lại người Thầy học cũ của họ là cụ Hương được. Sự suy tính của ông Tổng Thống quả là đúng. Nhiều học trò cũ của cụ Hương cũng như đa số người dân miền Nam đã yêu kính cụ Hương đã lúng túng khi được tin này. Họ sẽ kẹt nếu không bỏ phiếu cho cụ Hương, cái kẹt tình cảm nhưng bỏ phiếu cho cụ Hương là bỏ phiếu cho ông Tổng Thống.

Nhưng dù lúng túng rồi họ cũng phải lựa chọn một thái độ, lựa chọn một người giữa hai người, ông Minh hay cụ Hương. Trên số báo Điện Tin ngày chủ nhật, ông Lý quý Chung, một học trò cũ của cụ Hương đã lên tiếng minh định thái độ, ông cương quyết chống lại liên danh của ông Tổng Thống mặc dù liên danh đó có cả cụ Hương. Ông Chung cho rằng cụ Hương sẽ không « hờn giận » ông cũng như hờn giận các học trò cũ của cụ đã đứng chung « chiến tuyến » với ông Chung, vì theo như ông Chung nói :

« Tất cả cái khối người đã từng đứng sau lưng ông Trần văn Hương đã phải chống đối ông Tổng Thống Thiệu vì chính sách giải quyết chiến tranh trong chiến thắng của ông, và vì những vấn đề lớn khác đang làm sụp đổ miền Nam? Ông Trần văn Hương dư biết điều đó, dư hiểu tình trạng đang xảy ra thế mà ông Trần văn Hương vẫn chấp nhận bước trở qua bên đó để đứng sau lưng Tổng Thống Thiệu. Tức là ông Trần văn Hương đã suy nghĩ và đã chọn lựa trước chúng tôi... Ông Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu đã rất khôn khéo khi chọn Ông Trần Văn Hương đứng phó trong hoàn cảnh này Nhưng Tổng Thống Thiệu sẽ làm ở chỗ nó sẽ không làm thay đổi được gì ở thái độ của khối người đã liên kết với đông đảo quần chúng để quyết chống sự tái đắc cử của ông ».

Sợ thật những đòn chính trị dùng để hạ nhau quá là đáng sợ thật Năm 1945 cũng chỉ vì đảng vi chủ nghĩa tái nghịch nhau mà anh em một nhà còn phải thanh toán nhau thì nói chi tới tình thầy trò hay bạn bè.

Thân lươn bao quản lấm đầu

Ngày nhận lời ra « tham chánh » với nhà Nguyễn Gia Long, thì hào Nguyễn Du « trên nguyên tắc » cũng đã chấm dứt những ngày tháng hoài Lê trong quá khứ. Hẳn nhiên khi ra làm quan với tân triều, Nguyễn Du đã bị dẫn vạt đầu đốn. Với quan niệm cũ « Trung thân bất sự nhị quân », Nguyễn Du đã mang mặc cảm phạm tội với tiền triều, tội bất trung, một tội mà nên luân lý Khổng Mạnh chặt chẽ thời đó không tha thứ. Có lẽ cũng bởi mang nặng mặc cảm đó mà Nguyễn Du đã « không tích cực trong mọi công tác được chính quyền giao phó » vì vậy đã bị vua Gia Long « khiển trách », lu bù.

Nguyễn Du thân làm quan cho nhà Nguyễn, mà hồn vẫn hoài niệm nhà Lê, ông sống mà như đã chết :

«Thờ ở gió trúc mưa mai
Ngàn ngò trăm nỗi dùi mài một thân
Mặc người mưa Sờ, mây Tần
Riêng mình nào biết có xuân là gì».

Tâm sự xót xa đó đã phản ảnh được con người đích thực của Nguyễn Du, con người có thiên lương. Theo một tài liệu (không chính xác) khi bị ép buộc ra làm quan với nhà Nguyễn, Nguyễn Du đã phong kín tất cả mũi măng cần đai do vua Lê ban cho ông rồi gục đầu trên đó mà khóc. Bị ép buộc cũng có nghĩa là bị đe dọa, cái tâm hồn mong manh kia đã run rẩy, ông đã thiếu cái dũng của thánh nhân, nên ông đã ngẹn ngào :

«Thân lươn bao quản lấm đầu»

Chút lòng trinh bạch rày sau xin chừa». Phối hợp nghệ thuật trong cái cảnh xáo trộn cổ kim, tôi liền tưởng tới một người, một « sĩ phu » cuối cùng ở miền Nam khi nhận lời ra cứu nước Bậc sĩ phu này tuy không làm quan với nhà Ngô, trái lại còn chống nhà Ngô nữa là đảng khác, nhưng ông cũng đã hơn một lần tuyên bố không bao giờ đứng chung với một người đang làm xé cả nước hiện tại. Ông đã chạy đua với người đó nhưng chạy về sau, và có lẽ một quá sau cuộc chạy đua, nên cái « dũng » hay cái « sĩ khí » của ông đã đánh rơi lúc nào không hay và ông đã tới hai lần chịu lấm đầu».

Bậc « sĩ phu » cũng làm thơ, nhưng tâm hồn ông không mong manh, trái lại « gân » hết sức. Như vậy tôi lại nghĩ lại là ông đã « tình nguyện lấm đầu » chứ không phải bị lấm đầu.

Tôi đã thấy mình có lỗi khi phối hợp cổ kim một cách láo xược, vì những câu thơ thân của Nguyễn Du bằng bạc khắp trong cuốn Đạo Trường Tân Thanh không thể nào đem so sánh với những câu thơ tả chân của bậc « sĩ phu » khi người « Ngồi rờ giải háng... »

NHÂN DIP « BÁC HƯƠNG » TÁI XUẤT GIANG HỒ

thủ bản về thân phận của giới trẻ tuổi và sự khan hiếm các lãnh tụ sáng giá

● Sự kiện bi đát sau khi lá bài tẩy «già gân» được lật lên: những đàn em của Cụ Hương chửi cụ Hương và kẻ thù cũ của cụ Hương khen cụ Hương!

Mối tình «chàng dạng dưng»?

Đối với các nước khác, ví dụ như bên Mỹ, mỗi năm có bầu cử Tổng Thống, người ta thường chỉ chú ý tới ứng cử viên «chánh Tổng», mà ít ai lưu ý đến ứng cử viên «Phó Tổng», vì chức vị này hoàn toàn tùy thuộc vào sự xếp đặt thuận tiện của ứng cử viên Chánh Tổng, chứ ít khi quan trọng đối với cử tri. Nhưng ở bên Ta cuộc bầu cử Tổng Thống năm nay cả ba ứng cử viên Tổng Thống sáng giá nhất là Nguyễn Văn Thiệu, Nguyễn Cao Kỳ và Dương Văn Minh đều đồng ý rằng ứng cử viên Phó Tổng là một «lá bài tẩy» tức là lá bài quyết định sự ăn thua, nên đội phút chót mới chịu lật lên.

Ứng viên Chánh Tổng Kỳ vật con bài tẩy Trương Vĩnh Lễ lên đầu tiên. Dự luận hơi ngạc nhiên, tự hỏi tại sao một người vốn dè dặt và giàu có như cựu chủ tịch QH Trương Vĩnh Lễ, người mà dự luận cho rằng thân với Phú Hai Rồng qua cuộc bầu cử Thượng Viện năm 1970, lại lao đầu vào một cuộc hành trình có và phiêu lưu, là «làm đầu» cho chú rết hào hoa Nguyễn Cao Kỳ.

Có dự luận cho rằng mối tình Kỳ, Lễ là một cuộc hôn nhân chẳng dạng dưng. Vì sau khi ông Lễ và các nhóm hơn 10 đảng lèm bèm chống khoản 7 điều 10, hình như đã bị Chúa Thượng hù sẽ dành cho số phận của Trương đình Dzu, khiến «em Lễ» rết quá, đành phải nhận lời cầu hôn của «anh Kỳ».

Đầu sao, mối tình Kỳ Lễ cũng không gây một phản ứng nào nổi bật cả.

Tào hôn

Trong xã hội xa xưa, có lệ «tào hôn» nghĩa là «đôi trẻ» hứa hôn từ khi còn nhỏ, nên có nhiều cặp vợ chồng tuổi dậy thì, mà chồng còn mặc quần thủng dáy, mỗi tối, khi gà lên chuông, vợ dắt chồng đi «xi dái», rồi bế vào giường ru ngủ. Lớn lên, khi anh chồng ở tuổi đương xuân, thì chị vợ già khủ dể.

Đây là một tề đoan xã hội ngày nay đã cáo chung. Nhưng trong lãnh vực chính trị thì lại đang có «phong trào» lấy vợ già. Sau khi «Cậu Kỳ» vợ được bà già Trương Vĩnh Lễ «Cậu Thiệu» cũng vừa báo

cho trăm họ biết rằng mình đã gả nghĩa với «bà già này đời đời» Trần Văn Hương!

Cái tin Tổng Thống Thiệu tái ứng cử với nghị sĩ Trần Văn Hương chẳng mới mẻ gì. Báo chí đã đăng cách đây mấy tháng, nhưng đầu sao cũng chưa chính thức nên chưa gặp phản ứng chính thức. Đến khi T.T. Thiệu chính thức loan báo quyết định trên vào ngày 23-7, thì dư luận đã phản ứng khá sôi nổi, vừa khen, vừa chê, lại có thêm cả phần chua chát.

Sang sông

Cái bi đát trong quyết định của NS Hương chịu làm Phó cho T.T. Thiệu là đã gây ra những phản ứng trái ngược.

Những người, những tờ báo ủng hộ T.T. Thiệu bốn năm trước coi ông Trần Văn Hương như kẻ thù, mà là kẻ thù thật, vì ông Hương ứng cử chống lại ông Thiệu, thì bây giờ khen ông Hương đủ điều. Khen là người có uy tín, trong sạch, người yêu nước v.v...

Trong khi đó, những đàn em, những học trò, những người đã từng nhiệt liệt ủng hộ ông Trần Văn Hương, coi ông như một đại lãnh tụ, một ngọn đèn pha của miền Nam, bây giờ lại quay ra chửi ông Hương, chửi một cách khá độc địa.

Những tờ báo trước đây đã nhiệt liệt ủng hộ ông Trần Văn Hương, nay cũng chống lại. Ví dụ điển hình là tờ Thời Đại Mới của anh Hai Nguyễn Kiên Giang. Năm 1967, anh Hai đã dùng tờ Thời Đại (lúc bấy giờ chưa có chữ mới) để ủng hộ hết mình ông Trần Văn Hương. Phải nói «hết mình», chưa một tờ báo nào có thể ủng hộ một ứng cử viên như «Thời Đại» đã ủng hộ ứng cử viên Trần Văn Hương năm 1967. Hồi đó, trong các khuôn mặt lớn của miền Nam ra tranh cử Tổng Thống Ngoài ông TV Hương còn có ông Phan Khắc Sửu. Phía ủng hộ liên danh Hương Truyền sợ liên danh Sửu Đán chia phiếu, nên vào sáng ngày bầu cử, tờ «Thời đại» đã chơi một đòn quyết liệt là chạy tựa 8 cột loan tin LD Sửu Đán rút lui, đây là mánh khéo độc địa hy vọng cử tri sẽ dồn hết phiếu cho LD Hương Truyền. Sự thật là LD, Sửu Đán không có rút lui, nhưng làm sao có thì

giờ dể cái chánh.

Nhắc lại chuyện trên, chỉ để chứng minh rằng năm 1967, các đàn em của cụ Hương đã ủng hộ cụ không còn cách nào có thể ủng hộ hơn nữa.

Nhưng năm nay, những người ủng hộ cụ Hương hồi 1967, đã chống lại cụ Hương và nhiệt liệt ủng hộ cựu Đại Tướng Dương Văn Minh. Tờ Thời Đại Mới cũng chống cụ Hương.

Thân thế sự nghiệp

Cụ Trần Văn Hương quê tại Vĩnh Long theo đuổi ngành dạy học cụ đã phụ trách môn Việt văn tại Trung Học Mỹ Tho. Thích làm thơ hai thi phẩm đã xuất bản là «Laotrung lãnh vận» và «Bồ hoa cuối mùa». Trong tập Lao Trung lãnh vận là những bài thơ làm khi ngồi trong nhà tù lạnh lẽo có một bài nổi tiếng với câu thơ «ngồi rù gãi háng dái lẩn tẩn». (Rất nhiều người đã lầm chữ «ngồi rù» thành «ngồi buồn». Xin hải nội chư quân tử lưu ý dùm để nguyên tác được tôn trọng). Cụ Hương có tham gia kháng chiến, và hình như có một người con trai bị CS bách hại. Vì thế, cụ rất quyết liệt với CS. Hồi làm Thủ Tướng năm 1968, có lần cụ đã tuyên bố: «Dù Huỳnh Tấn Phát là học trò cũ, nhưng, nếu bắt được, cụ vẫn cắt đầu».

Cụ Hương đã 2 lần làm Đô trưởng Saigon, và hai lần làm Thủ Tướng. Đây là người VN duy nhất đã có cái duyên với chiếc ghế Đô Trưởng, và ghế Thủ Tướng như vậy.

Năm 1966, Nguyễn Khánh mời cụ làm Đô Trưởng, rồi làm Thủ Tướng, nhưng sau đó 4 tháng, bị Ng. Khánh và các Tướng trẻ lật đổ.

Năm 1967, cụ Hương ứng cử Tổng Thống cùng với cư sĩ Mai Thọ Truyền, tổ liên danh Thiệu Kỳ rất hăng, và về đầu ở Thủ đô, đoạt giải tư trên toàn quốc sau các liên danh Thiệu Kỳ, Dzu Chiếu, Sửu Đán.

Giữa năm 1968, người chống T.T. Thiệu đã nhận lời mời của TT Thiệu ra làm Thủ tướng, thay LS Nguyễn Văn Lộc. Tháng 8 1969, TT Thiệu cảm ơn Thủ tướng Hương, chiếc ghế Thủ tướng vào Tay Đại tướng Khiêm.

Năm 1970, cụ Hương ra ứng cử nghị sĩ trong liên danh Bông Huệ của LD Nguyễn Văn Huyền, đặc cử. Nhìn hai ông già đứng đầu và đứng chót LD Bông Huệ diu nhau từng bước, thật tội nghiệp.

Bây giờ, nghị sĩ Hương đứng phó cho T.T. Thiệu.

Bác đi đảng bác cháu đảng cháu

Ngay sau khi TT Thiệu chính thức loan báo NS Hương ứng cử Phó TT với ông, những người từng kết

minh ủng hộ cụ Hương đã phản ứng dữ dội.

Tờ báo «Điện Tín» do nhóm Lý quý Chung, Nguyễn hữu Chung chủ trương, đã đăng hình «bác Hương» rất lớn, kèm theo một bài bình luận dài nhan đề «những lời này dành cho bác Hương» do Lý quý Chung viết. Ng. hữu Chung năm 1967 đã đảm nhiệm việc vận động cho Bác Hương tại Đô Thành, và đã lấy dấu hiệu «người gieo mạ» của Bác Hương ứng cử tại Quận 1, và đặc cử, Lý Quý Chung cũng là một ứng cử viên đặc lực của Bác Hương.

Trong bài kể trên Lý Quý Chung đã bày tỏ sự nuối tiếc cay đắng về quyết định của Bác Hương coi Bác Hương như người đã bỏ đàn em đi đường khác con đường của «đôi phượng»!

Những người viết báo khác vốn có cảm tình với cụ Hương năm 1967 cũng công kích cụ Hương khá dữ dội, và tích cực ủng hộ Đ.T. Dương Văn Minh.

Mỗi người một lý

Tất nhiên, những người công kích cụ Hương có cái lý của mình, thì cụ Hương có cái lý riêng của cụ.

Khi bị Nguyễn Khánh đá đầu năm 1965 cụ Hương về, thấy chán việc đời, tưởng sẽ chỉ trông bông dề đường già, nhưng đến năm 1967, các đàn em thúc bách quá, cụ phải ra cứu nước. Khi thất cử, trong khi các liên danh khác đùn ào kiện và tố cáo liên danh Thiệu Kỳ gian lận, riêng cụ Hương chỉ lấy làm buồn, chẳng thêm kiện tụng, tưởng sẽ vinh viễn rồi chính trường.

Rồi giữa năm 1968, Sau biến cố Tết Mậu Thân, máu lửa tràn ngập Thủ đô, và giữa tháng năm đêm nào Sài Gòn cũng bị pháo kích, cụ Hương đã đành nhận lời mời của TT Thiệu, đem chút gân già ra cứu nước. Nghĩ rằng còn có thể cứu nước, mà trốn tránh việc nước, là có tội. Vì thế khi nhận chức Thủ Tướng, cụ đã tuyên bố đi trên chiếc ghế sắp chìm mà mình không ra tay tát nước, thì mình cũng bị chìm luôn! Trong khi đang làm Thủ Tướng có nhiều kẻ đòi cụ từ chức cụ bảo «từ chức là đào ngũ». Đúng thế, đang tát ghế thuyền sắp chìm mà thôi tát, là đào ngũ. Rồi TT Thiệu cảm ơn cụ, cụ ra về lẽ đương nhiên, chẳng lẽ ngồi lì? Người ta tưởng phen này cụ rời hẳn chính trường.

Năm 1970, cụ lại ứng cử nghị sĩ. Nhiều người chê cụ đã làm Thủ Tướng 2 lần, đã ứng cử T.T., tại sao còn tụt thang ứng cử nghị sĩ? Cụ nói vì thấy sự có mặt của

luật sư Nguyễn Văn Huyền tại Thượng Viện là một sự cần thiết cho Quốc Gia, cụ muốn giúp cho cụ Huyền đặc cử, nên chịu hy sinh làm cái đầu tàu đầy đắng đuối.

Bây giờ đứng Phó cho T.T. Thiệu, biết đầu cụ Hương chẳng nghĩ rằng Quốc Gia đang cần một người chống cộng mãnh liệt như T.T. Thiệu, nếu không đất nước này sẽ vào tay Cộng Sản, nên cụ phải giúp cho T.T. Thiệu tái đắc cử, và đó là một hy sinh cho Quốc gia!

Thiếu lãnh tụ

Cụ Hương có lý của cụ, và những đàn em những học trò thuộc hàng con cháu của cụ Hương cũng có lý của họ, Năm 1967, sau khi bị bác đơn ứng cử, Đại tướng Minh từ Vũng Các đã gửi thư về Saigon gọi cụ Hương bằng «thầy», và chúc cụ thành công. Bây giờ Đ.T. Minh sót xa khi thấy «bác thầy» của mình đứng phó cho TT Thiệu Đ.T. Minh cũng có lý để sót xa!

Nhưng sót xa nhất, có lẽ là thân phận của những người tuổi trẻ hôm nay, những người đang tìm lãnh tụ để phò, mà không có.

Kể viết bài này rất quý mến những người trẻ tuổi và đầy nhiệt huyết như các ông Lý Chánh Trung, Nguyễn hữu Chung, Lý quý Chung v.v. Bốn năm trước, cách rất nhiệt thành, với tất cả hàng say và tin tưởng của tuổi trẻ, các ông đã phò Bác Hương. Năm 1967, nếu Đại Tướng Minh được ứng cử, chắc các ông không ngần ngại sẽ «đánh» Đ.T. Minh như đã đánh cụ Sửu để có lợi cho Bác Hương. Bốn năm trước, làm sao các ông có thể tưởng tượng được rằng bây giờ Bác Hương đứng Phó cho Tổng Thống Thiệu, và các ông lại nhiệt liệt ủng hộ Đại Tướng để chống lại Bác Hương.

Kể viết bài này không nói riêng về trường hợp cá nhân các ông mà coi đó như một sự chua xót của tuổi trẻ hôm nay nói chung. Những người tuổi trẻ đầy nhiệt huyết như các ông Trung và Chung hôm nay bị khủng hoảng lãnh tụ vì thiếu lãnh tụ để phò. Ngày nay các ông ủng hộ đại Tướng như trước đây đã ủng hộ Bác Hương, nhưng lần này đã chắc chưa, hay rồi cũng sẽ thất vọng như đã theo phò Bác Hương?

Vì chán nản như vậy, nên bọn Con Ong đã chọn đường lối chỉ ngồi chờ đồng, chẳng phò ai là lãnh tụ anh minh sót cả, để khỏi phải thất vọng. Có lẽ phải đợi đến khi bọn bè cùng thể hệ với mình làm lãnh tụ, hay chính mình làm lãnh tụ, thì mới khá chăng?

ANNAM

HÍ CUỘC

Trò hề của Hoa thịnh Đón

Nhiều người vẫn thường chê báo chí Anamta yếu. Nhưng sự thật, nếu làm một sự phân tích và so sánh với báo chí Mỹ chẳng hạn, thì sẽ thấy báo chí Anamta còn hách lắm.

Lấy ngay cái «thăm họa thường ngày» của nền báo chí Anamta mà phân tích thì sẽ thấy ngay: Tại sao nhà nước phải dùng tới biện pháp tịch thu báo bừa bãi? rất nhiều không phải vì báo chí Anamta chịu khó «nâng bi» nhà nước, cũng tất nhiên không phải tại vì báo chí Anamta «dễ mua» để trở thành gia nô. Vì dụ khi không được, đe dọa không được và mua cũng không được nên nhà nước mới phải xài tới cái hạ sách là tịch thu bất chấp luật pháp.

Một nền báo chí cường cường như thế thì «yếu» vào cái khổ nào?

Trong khi báo chí Mỹ, bề ngoài thì ra về tự do phóng túng, nhưng bề trong thì chỉ là gia nô của nhà nước Mỹ.

Ví dụ như vụ gọi là «tiết lộ tài liệu mật» mới đây. Báo chí Mỹ đã chỉ làm công việc quét đường và trải thảm cho nhà nước Mỹ bước những bước mới về chính sách đối ngoại. Cái vụ nhà nước kiện báo chí, báo chí phản đối nhà nước, rồi TCPV xử cho báo chí thẳng chỉ là một màn trong vở kịch «Ông chủ và gia nô». Hoa thịnh Đón được thu nhỏ lại thành một rạp hát ở Broadway, mà ở đó, cả nhà nước, Tối Cao Pháp Viện và báo chí Mỹ là diễn viên. Một số chính khách và trí thức Mỹ chậm tiến đóng vai khán giả... cò mồi.

Ngày nay, cả thế giới đều đã biết tại sao tài liệu mật của Ngũ giác Đài lại bị bật mí và tại sao còn trên ro trang tài liệu tối mật đó mà nội dung bất lợi cho Trung Cộng đối với dư luận thế giới lại được báo chí Mỹ đồng tình phe lõ.

Chỉ nguyên một sự kiện này đủ chứng tỏ báo chí Mỹ không độc lập, thiếu vô tư và không tôn trọng sự thật bằng báo chí Annamta.

Nhưng thật ra không có gì đáng ngạc nhiên khi thấy rõ báo chí Mỹ bị nhà nước mua chuộc và mua cả cụm một cách dễ dàng như vậy.

Ài cũng biết, song song với truyền thống dân chủ, người Mỹ còn có một truyền thống lâu đời hơn đó là truyền thống tư bản tài phiệt. Đối với tư bản tài phiệt thì tất cả đều có thể mua bán và đổi chác trình tiết, và lương tâm cũng có «ta ríp». Phương ngôn của Mỹ có câu «Anh bảo anh giới, tại sao anh không giàu?» nghĩa là có tiền mới giỏi, yếu địa là dốt.

Cho nên, khi báo chí Mỹ bán lương tâm chức nghiệp cho nhà nước—có thể được giá cao—tức là báo chí Mỹ giới. Dù sao người Á Đông chưa thể thông cảm được với quan niệm trên đây của Mỹ.

Tiền thì ai cũng muốn kiếm nhưng kiếm tìm bằng cách bán rẻ lương tâm, bằng bất tình bất nghĩa thì dân Á Đông phần lớn chưa thể chấp nhận.

Cái «Hách» của báo chí Mỹ

Hiện nay báo chí Mỹ lại bắt đầu một chiến dịch «đề nghị một giải pháp cho vấn đề Trung Hoa» Hầu hết các bài báo Mỹ như tờ Christian Sciences

and moutitor và tờ báo Boston Daily đều đưa ra một kết luận giống nhau là khuyên chính phủ Nixon nên «nhượng bộ TC tí tí»

Nhượng bộ bằng cách trả Đài Loan cho Trung Cộng như tình tự trị của Hoa lục trong khi vẫn duy trì các cam kết song phương HTĐ, ĐB.

Lập luận này ngây ngô và lộ bịch. Đã biến Đài loan thành tình của TC thì còn cam kết cái khi khô gì nữa, nói như thế chả khác nào như một nhà tu đưa ra nữ đệ tử cho tên cướp hiếp, rồi an ủi rằng «con yên trí, cứ để cho nó hiếp vài phát, nhưng ta vẫn cam kết bảo vệ linh hồn con» mẹ kiếp! Chó cũng không nghe được.

Ấy thế mà báo chí Mỹ vưỡn viết được, viết đề đơn đường cho chính phủ Nixon đi tới cái «hách» của báo chí Mỹ là ở đó.

Sinh lộ của THDQ

Với vụ «làm tình» này của cặp Nixon Mao, Đài Loan đương nhiên rơi vào thế trên đe dưới búa. Ông Tướng già họ Tưởng khó mà giữ cho khỏi... «pi pi ra quần». Chồng lại cũng chết, mà không chống lại cũng chết. Từ lâu nay miếng ăn miếng uống trông vào Mỹ, nay bị nó thất hậu bao lại thì chỉ có nước đối đã hỏng, nhưng nếu nhắm mắt buông tay để trở thành một tình của T.C thì có khác gì chịu mặc sơ mi gỗ để đi một chuyến tàu suốt.

Tuy nhiên Tướng già họ Tưởng chưa hẳn đã tuyệt sinh lộ. Vưỡn còn một con đường máu. Quan niệm chiến thuật cổ điển của người Tàu có dạy đôi khi cần chui vào cửa tử để tìm sinh lộ.

Lối thoát của họ Tưởng trong tình thế này là Nga sô. Chính một vài tờ báo Tàu ở Hồng Kông cũng đã mách nước như vậy.

Cậu ấm Tưởng kinh Quốc vốn từng du học ở Nga. Tuy giữa THDQ và Nga Sô không giao hảo, nhưng cũng chưa có xích mích trầm trọng. Bị giờ ông Tướng già chỉ việc phái cậu ấm sang Mạc Tư Khoa lơn một em cán bộ Nga Sô trang về làm áp trại phụ nhân; dùng cái lá đa Nga sô làm giấy liên lạc Nga Hoa, phát triển tình hữu nghị đề huề.

Sau đó, biến ngay cái lá đa đó thành một thứ sinh tử phù cây vào hai cơ thể của TC và Hoa Kỳ. Thế là hai anh to xác này sẽ ngửa ngáy chịu không nổi; chỉ nguyên ngồi mà gãi cũng đủ loét thịt ra mà chết.

Duy chỉ có một vấn đề cần cứu xét là khám nghiệm xem cái thân của cậu ấm Quốc còn đủ khoẻ để mà cứu nước hay không. Nghe đồn gái Nga dâm lắm đây.

Tội nghiệp ông già gân bị «bè» hội đồng»

Tụi Con Ông có cái máu lạ, là ai mà bị đá kích tơi bời hoa lá, thì... Con Ông bèn thương ngay tức thì. Như Ông Già Gân, hiện nay đang bị báo ta, báo Mèo xúm vào «bè» hội đồng» với đủ mọi từ ngữ khá nặng nề.

1 tờ báo đặt bí danh cho Ông Hương là «Anh

Già Chạy Lãng», trong lúc đó thì Lý quý Chung nhà dân biểu được mô tả là ủng hộ Ông Hương hết mình, nay cũng quay ra tặng Bác Hương mấy lời chào cay đắng rằng: «Bác ơi, xin đừng hờn giận khối người đồng đạo, trong đó có Chung này từng yểm trợ Bác thừa nào? Nay đành phải sắp hàng đi trên con đường khác không có mặt Bác!»

Một dân biểu khác tự giới thiệu là học trò cũ của Ông Già Gân đã lắc đầu dậm chân, rồi thở dài mà ca sáu câu rằng: «Tại sao lại có thể đứng phò như thế được» khi chúng tôi là kẻ hậu sinh còn biết ngưỡng thì giới cụ là bậc thầy chúng tôi vì lẽ nào làm như vậy? chính khách lão làng của Miền Nam đã phê phán: «Si khí của người Miền Nam 1 lần ảu bị thương tổn trầm trọng vì trong số đại diện có Ông Hương đã từ chối cái tiết tháo cao cả của mình để cúi đầu chạy theo bà lợi danh...»

Trong khi đó, thì ký giả ngoại quốc cũng là lướt đời lờ lạng: « Ông Hương đã nhiều lần chỉ trích liên danh Thiệu Kỳ, sau cuộc bầu cử năm 1967 và cũng chính Ông Già đó đã thể thốt nặng lời là sẽ không bao giờ chịu thỏa hiệp với liên danh của hai Tướng nói trên!»

Vấn theo ký giả này nhận định: «Hồi năm 1968 khi ông Hương ra nhận ghế Thủ tướng, còn có thể tin là vì muốn cứu nguy «con thuyền quốc gia sắp đắm» chứ bây giờ ra đứng sau ông Thiệu để ngồi chơi soi nước. Ông Hương đã cho thấy rõ ràng, ông từ bỏ danh thơm đã dày công xây đắp bấy lâu nay, để... toan tính làm phó Tổng Tông?»

1 đồng nghiệp khác trào phúng hơn: «Dù có trúng cử làm phó vương của xứ này thì Ông Hương cũng chả còn đủ sức, làm nổi chuyện gì, vì ông già

Không chừag chính ông Thiệu, phải lođám ma chôn cất ông già gân... cùng một lúc cả thế xác lẫn tai tiếng vùi sâu dưới lòng đất lạnh để cho hết luôn cái huyền thoại, của 1 nhân vật đã lừng danh nhờ làm cảm...!»

Đấy là sơ sơ, mới lướt qua tí tí, tụi này đã bị đọc lu bu về ông Già Gân, liền cảm thấy vô cùng sốt sa cho Ông. Con Ông thương ông quá nên không nhào vô đánh hội, đánh bồi trong vụ này, mà chỉ xin trang trọng có đôi lời chia buồn với Bác Hương, và cầu nguyện cho Bác mau chóng được siêu sinh tịnh độ, để khỏi bị bọn con cháu hỗn láo lên mặt thầy đời đòi khuyển rần bác cha chú của chúng. Xin là 1 sự Tịch đi cho thiên hạ được dịp cáo phó phân ưu!

Thủy chung như nhất

Trước khi ô voa nhau để trở về chánh quán sửa soạn ca khúc hát não nùng bi thiết «con cá nó sống vì nước, đào kép cải lương sống nhờ là phiếu cử tri...» các đảng cải bang thuộc khối Cộng Hòa đã không quên giết nhau vô hoàng cung để làm lễ triều bái tạm biệt ngài ngự. Trong buổi bái biệt vô cùng cảm động này, dĩ nhiên ề kịp cái bang trên đã được đức Dzua ban tiệp: yển linh đình cùng những lời ủy lạo thấm thía không chịu được. Chả thế mà sau đó, nhân lúc phồn quá, các vị đ.b. nâng bi đã không sao kim hãm được bèn tiết lộ mi mi cho đảng thợ viết biết rằng chính ngài ngự đã ô kê chấp thuận đường lối «thủy chung như nhất» nghĩa là ề kịp Cộng Hòa sẽ cúc cung tận tụy với bề trên trong dịp tháng 10 tới đây, và ngược lại bề trên cũng sẽ nâng đỡ hết sức rộng cho các bề tôi lương đống trong kỳ tháng tám này.

Nhiều người nghe xong bèn lắc đầu thở dài mà than rằng sao đức Dzua vẫn còn thực thà quá. Vì nếu lời tâm sự bèn trên của cậu Sáu quả là đúng đắn chằm chằm thì đức Dzua lỗ vốn thấy rõ. Còn ai lạ gì «àng cái bang nhà hát Tây đa số đều hết trời uy tín từ khuya đối với cử tri rồi. Họ sẽ lấy gì gì để mà thực hiện lời thề «cúc cung tận tụy» đối với bề trên đây?

Khách sạn HOÀN MỸ

MAJESTIC

Số 1 Tự Do Saigon — Đ.T: 91375, 91266, 93711 (3 giây liên)

- KHÁCH SẠN: Gồm 126 phòng với đầy đủ tiện nghi: Máy lạnh hoàn toàn đời mới, nước nóng, điện thoại, phòng vệ sinh riêng từng phòng và 5 thang máy.
- CÂU LẠC BỘ: Nơi trang nhã để các Hiệp Hội, Đoàn Thể và quý vị Công Kỹ Thương Gia tổ chức những buổi họp tiếp tân, tiệc cưới, tiệc gia đình v.v...

ĐẶC BIỆT VŨ ĐOÀN THANH XUÂN

- VỚI: Trung Tâm Ca Vũ Nhạc Hoàn Mỹ tại lầu 5, do cô MARIA phụ trách trình diễn mỗi đêm từ 20G đến 0G 00 (mỗi tuần đều thay đổi mỗi ban vũ nổi tiếng khác nhau).
- Hội Trường Quốc Tế (đủ chỗ cho 300 Hội Thào Viên) gồm 4 hệ thống Phiến Dịch.
- Phòng ăn Phương Hoàng (đủ chỗ cho 250 thực khách)
- Phòng ăn Trisson (đủ chỗ cho 40 thực khách)
- Tất cả đều được trang bị tối tân.
- Đặc biệt phòng ăn Versailles giá rẻ dành riêng cho Quân, Công, Tư Chức. Ngoài ra còn chỗ đậu xe rộng rãi và an toàn như Thủ Đô.

TRẦN TRỌNG KÍNH MỜI

Đố chơi đố chơi

Càng gần đến ngày bầu cử, số người tới nộp đơn xin dự «Đố chơi» càng đông thêm. Tuần này có 5 Toán hùng hổ nhảy vào đấu trường, nâng nấc đòi tham dự. Thấy các «ma mới» này hung hãn quá chừng, 5 Toán cướp Cháo Thi và Bôi Dơ bên tự động để chỗ khác chơi. Ban tổ chức lập tức xướng danh 4 Toán dự Đố Chơi kỳ này như sau:

- Vung Vít
- Âm Ớ hội tề
- Phá Bình
- Đồ Thừa

Đã nói không, sao lại dự?

HỎI: Đố biết tại sao Cụ già gần hồi trước từng tuyên bố sẽ không bao giờ dự đấu chung với Chánh Vương mà bây giờ lại dự?

VUNG VÍT: À như thế là thay đổi lập trường mà người thay đổi lập trường có liêm sỉ hay không cứ hỏi Chánh Vương khắc biết!

ÂM Ớ HỘI TỀ: Điều đó không có gì đáng ngạc nhiên. Vì lẽ điều 10 khoản 7 hồi trước chống bậy giờ nhất định giữ, thì trước đây có tuyên bố không dự đấu bây giờ dự cũng chẳng sao!

PHÁ BÌNH: Bút sa mới là gà chết, chứ còn lời nói thì bay đi vào. Có ai tuyên bố tuyên me hồi nào đâu, mấy người chỉ được cái phía ra để «chơi» người ta không à!

ĐỒ THỪA: Đừng có nóng. Cụ Già Gân chỉ dự màn đầu cho cuộc đua xôm tụ vậy thôi, đến lúc sắp khởi hành, cụ sẽ xuống xe không đua nữa, với lý do «còn bạn gái háng» thì đã sao? Người ta đã chuẩn bị sẵn tay đua «rề đẹt vít».

BAN GIÁM KHẢO: Hay Đồ Thừa thật là cao kiển, dự mà hóa ra không dự, trung hiếu tiết nghĩa vẹn toàn 5 điểm!

Các chuyên viên gái háng biết tính sao?

HỎI: Cụ già gần ngồi sau xe của Chánh Vương

để dự đua. Vậy thì mấy tên chuyên viên gái háng cho cụ thừa xư như các sư Chung, Chung, Trung rồi biết tính sao đây?

VUNG VÍT: Đã thật lực chứ còn tính toán gì nữa? Và lại dù muốn dù không, lúc này họ cũng đang bận nâng bi Đại Ca, còn tay đâu mà gái háng cho Cụ già gần?

ÂM Ớ HỘI TỀ: Biết đâu chính họ đã xúi Cụ già gần dự đua chung xe với Chánh Vương, nhờ vậy họ mới hi vọng đớp lại mấy cái ghế ở Nhà Hát để còn tiếp tục múa may 4 niên nữa chứ!

PHÁ BÌNH: Chẳng có gì khó. Họ cũng sẽ tự chia làm hai phe, một phe trở lại phò Cụ Già Gân, một phe theo Đại Ca, Tới khi bên nào thắng hai phe nhập làm một, chả đi đâu mà thiệt!

ĐỒ THỪA: Họ sẽ kéo đến ăn vạ ở nhà Cụ Già Gân đòi cụ phải rút đi. Cụ Già vốn trọng tiết tháo sẽ làm theo, thế là đúng sách Nhà Nước mấy tay chuyên viên hữu công cũng sẽ được đền bù xứng đáng.

BAN GIÁM KHẢO: Phá Bình xét ra rành tâm lý các chính khứa hơn ai hết: 5 điểm.

Sao họ không chịu thị thực?

HỎI: Phó Vương đi ca bài con cá chữ ký đã mệt rồi, mà sao nhiều ông đầu tinh lại không chịu thị thực dùm cho lè lẹ, hành Phó Vương làm chi vậy?

VUNG VÍT: Chưa chi họ đã muốn giờ trò gian lận rồi, chơi như thế không «fair play» chút nào!

ÂM Ớ HỘI TỀ: Có lẽ bữa đó họ bận công tác gì quan trọng lắm, chứ họ tiếc gì một vài cái chữ ký mà không thị thực? Ngay như Chánh Vương cũng bận rộn đến nỗi không có thì giờ tranh luận với Phó Vương dấy chứ đâu!

PHÁ BÌNH: Ông hãn cây nào phải rào cây này. Thử hỏi lại, Phó Vương có quyền lên lon hay là đủ sức giữ dùm cho họ cái ghế Đẩu tinh không? Nếu có thì họ bậy thiệt!

ĐỒ THỪA: Chắc là tại các ông nghị ký tên lem nhem sao đó nên các ông Đẩu tinh phải coi lại kỹ lưỡng mới dám thị thực chứ Trung ương chú trọng bầu cử trong sạch đâu có ai súi đại các ông Đẩu tinh đi trốn để khỏi phải thị thực chữ ký!

BAN GIÁM KHẢO: Một lần nữa, Phó Bình tỏ ra rất thông thạo tình hình địa phương 5 điểm!

Liên kết cách nào?

HỎI: Nghe nói Phó Vương và Đại Ca đã mật đàm với nhau 3 tiếng đồng hồ để bàn kế hoạch liên kết tranh cử. Đố quý vị biết 2 ông sự liên kết như thế nào?

VUNG VÍT: Hai đánh một, chẳng chốt cũng què, chỉ cần không có bầu cử gian lận là phe ta chắc ăn như bắp.

ÂM Ớ HỘI TỀ: Cách liên kết tốt nhất là Phó Vương sẽ dồn phiếu của mình cho Đại Ca, đánh đổi lấy cái ghế Thủ Tướng sau này.

PHÁ BÌNH: Hai ông có liên kết được hay không cũng còn tùy ở ông già Tú Lạnh.

ĐỒ THỪA: Sức mấy mà liên kết được. Một ông thì đòi Mèo phải trung lập trong cuộc bầu cử này, một ông lại buộc Mèo phải xía vò. Nội bậy nhiều, bàn đến 3 năm cũng chẳng xong, chứ đừng nói 3 tiếng đồng hồ.

BAN GIÁM KHẢO: Còn ngoài bài trong, Âm Ớ Hội Tề đứng ngoài nên có được ý kiến sáng suốt lạ lùng: 5 điểm.

Cuộc đua có sạch không?

HỎI Quý vị thử đoán xem cuộc đua vào ghế Tổng Tông kỳ này có trong sạch hay không?

VUNG VÍT: Phó Vương mà đã dự đấu thì cũng khó mà gian lận. Không trong sạch cũng không được.

ÂM Ớ HỘI TỀ: Thi cứ chờ xem thái độ của Phó Vương và Đại Ca là biết ngay. Nếu hai người rút đi tức là bầu cử gian lận, ngược lại nếu hai người dự đấu đến phút chốt tức là bầu cử trong sạch.

PHÁ BÌNH: Hai tay đua đó thế nào cũng rút đi cho mà coi.

ĐỒ THỪA: Cũng có khi hai tay đua ấy biết trước là thua nên rút đi để giữ thể diện, chứ cuộc đua lần này nhất định phải trong sạch, dứa nào gian lận dứa ấy chỉ là con ...!

BAN GIÁM KHẢO: Chà! Đồ Thừa cương quyết quá chừng, chỉ riêng thái độ can đảm ấy cũng xứng đánh lãnh 5 điểm!

Kế hoạch hậu chiến của Con Ong

Sau khi danh sách ứng cử viên Hạ viện trên toàn quốc được chính thức công bố, với hơn hai ngàn nhân vật yêu nước dành giết nhau 152 ghế đại diện nhà hát tây, nhiều người đã lặc đầu bị quan và buột miệng phê phán «ruồi nhặng nhiều quá, ruồi nhặng nhiều quá!». Riêng bọn C.O lại nghĩ khác, hiện tượng mặt ít ruồi nhiều này chính là một hiện tượng hết sức đáng mừng cho toàn dân toàn quốc ta mới đúng.

Điều đáng mừng nhất là chỉ nhìn sơ qua thành phần các ông bà làm le mần lớn, ai cũng thấy ngay nền dân chủ của Anamta quả đã là một nền dân chủ sáng choang chứ không phải giả vờ: bất cứ người nào dù giàu nghèo hay sang hèn cũng đều hi vọng có thể trở thành một dân biểu trong tương lai. Điều đáng mừng thứ hai là nhờ số ứng viên đông vui như hiện nay, bọn cử tri các kẻ sẽ tha hồ mà chọn lựa một cách tự do hoàn toàn chứ không bị gò bó, cưỡng ép phải bầu bì cho 1 vài bộ mặt lạ hoắc hoặc chán ghét như trong thời đê nhất. Chả hạn bạn làm nghề hớt tóc thì bạn có thể chọn ngay một ông ứng viên đồng nghiệp mà bỏ vô thùng để hi vọng mai này trong nhà hát tây có tiếng nói của giới mình. Bạn là chuyên viên gách sòng hay bồi sầm thì bạn có thể tìm kiếm

lý lịch của một ứng cử viên nào đó, trước kia cũng đã từng hành nghề như bạn, mà bầu cho đúng nghĩa đồng nghiệp tương thân. Riêng điều đáng mừng thứ ba to bự nhất: Đã kêu bằng ứng cử viên thì dĩ nhiên phải chỉ dĩa là cái cẳng. Nhờ vậy đồng tiền sẽ được dịp luân lưu trong quần chúng một cách rộng rãi hơn và giúp những người thất nghiệp được tạm thời có công ăn việc làm.

Bởi những điều ích quốc lợi dân rất đáng mừng vừa nêu, bọn C.O đề nghị Cuộc hội lưỡng viện nên gấp rút sửa đổi Hiến pháp, ấn định nhiệm kỳ Dân biểu viện Hạ bộ chỉ có một năm thôi, để năm nào cũng có một cuộc bầu bì, ngõ hầu giúp cho tất cả mọi người từ các ngài khoa bảng đến anh lơ xe đò, từ mệnh phụ phu nhân đến các em sen em diêm cũng đều có dịp hi vọng được mần lớn như ai, đồng thời giúp nạn thất nghiệp thời hậu chiến tương lai được giải quyết một cách êm đẹp.

Ông nào cũng «em chả» thì nguy quá

Tính đến nay chỉ còn vài chục ngày nữa là đến ngày bầu lại hai ghế trong phủ đầu rồng. Và hiện có ba ông cùng là cỡ lớn đã chánh thức lên tiếng sẽ tham dự cuộc đua. Tuy nhiên chả hiểu sao mấy ngày qua cả ba ông không hẹn mà cùng tiết lộ với bà con cả nước rằng rất có thể các ông sẽ không chịu hi

sinh nữa. Nguyên nhân theo ông Phó râu và ông Tướng sún nếu hai ông «cảm thấy» có sự gian lận hoặc sự hi sinh của mình bị kẻ khác lợi dụng để nâng cao uy tín cá nhân, thì hai ông sẽ rút lui lập tức, sẽ hồng thêm ứng cử nữa cho biết tay. Riêng ông chính đương kim lại khác, ông tuyên bố sẽ từ ngôi tức thì và cũng không dám đáp lại những lời thỉnh nguyện thiết tha của các đảng đối trung mọi nơi kêu gào sự hy sinh nơi ông, nếu lập trường bốn con dê rõ của ông không được quốc dân đồng hồ đáp ứng nồng nhiệt.

Bọn C.O: Cũng may là còn có chữ «nếu», bằng không phen này dân đen Giao Chỉ đúng là vỡ mặt vì không kiếm ra được người dẫn dắt đến bến vinh quang. Hú vía!

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

VỚI FAN JET BOEING 727

* Phi cơ tối tân 106 Hành khách 900 cây số giờ Tiếp đãi nồng hậu Thức ăn chọn lọc

SAIGON — HONGKONG — TAIPEI — OSAKA TOKYO — VIENTIANE — BANGKOK — PHNOMPENH — KUALA-LUMPUR — SINGAPORE — MANILA,

Trạm vé Quốc Tế **ĐT 91.624 — 91.625 — 91.626 — 92.446 — 92.447**
116, NGUYỄN HUỆ — SAIGON **90.370 — 90.371 — 90.372 — 90.373.**

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

Sao nó trừ ông ?

Chánh Vương than thở là phe Dân Chủ Mỹ trừ ông, chơi ông, hai kẻ đã trừ ông ra mặt là Hà ri man và Hăm Pray. Hăm Pray năm 68 thua Nit Sơn trong cuộc chạy đua vào Bạch Cung, Hà ri man nguyên đặc sứ ở hòa hội Ba Lê cũng bị đit sít. Tại sao phe Dân Chủ Mỹ lại trừ ông nhỉ nó không khoái ông sao ? Theo ông, nó đang tính phá bình cuộc bầu cử sắp tới ở Giao Chi, nó muốn phá bình ông không cho ông tái hy sinh. Thế thì tụi nó lão quá.

Có lẽ trước đây Nit Sơn đã khen ông là một thứ chính khách hạng nhất thế giới mà Nit Sơn là kẻ trong đảng Cộng Hòa một đảng tử thù của phe Dân Chủ. Nit Sơn khen ông nhưng lại nói "đứng ngoài" cuộc bầu cử tháng 10. Thế là thế quái nào người Mỹ vốn khó hiểu và khó chơi tin nó có mà đồ thóc giống ra mà ăn, mà Giao Chi dường như đã ăn hết thóc giống từ khuya rồi vì vậy mới phải nhập cảng gạo Mỹ hết tròn hội dài, hàng trăm ngàn tấn.

Đã bị Mỹ nói Mỹ đứng ngoài, Mỹ Cộng Hòa thôi, còn bị Mỹ Dân Chủ "kích" thêm thì thật đáng giận. Nhưng có gì đáng sợ đâu ông, lòng trời còn tựa ông, thế nào ông cũng được hy sinh phùa nữa, và chắc chắn Nit Sơn năm 72 cũng được hy sinh phùa nữa, như vậy đường ra ta lại đi.

Cải chính đi ông ngoại

Tờ Giác Gian ở Luân Đôn vừa viết một bài về Giao Chi, trong bài này có đưa ra một nhận định là quân lực Giao Chi không đủ sức thay thế quân lực Mỹ trong chương trình Việt Hóa chiến tranh lý do quân lực ta còn yếu, nhận xét như vậy là nhận xét lão, quân lực ta trưởng thành ở trong khói lửa từ gần 30 năm nay rồi, nói theo nhà nước là mạnh nhất Đông Nam Á, rồi trong chương trình bình định, nhà nước ta lại kiểm soát được tới 99,3 phần trăm dân số, đất đai, như vậy mà báo Giác Gian đã nói là ta yếu thì quả làm báo còn dở lắm.

Yêu cầu ông Ngoại Lăm đánh điện qua Anh chuyển cáo tờ Giác Gian, và đề nghị chính phủ Anh trong tình đồng minh hãy đưa tờ Giác Gian ra tòa vì tội xuyên tạc làm phương hại tới an ninh quốc gia bạn, làm suy yếu tinh thần chiến đấu của quân dân nước bạn.

Thật kết còn dám ứng cử Tổng Thống

Ông Nghị Lê tấn Bửu, nguyên Trung tá phục vụ tại bộ tư lệnh Cảnh sát trong khối đặc biệt, Ông Bửu vừa tiết lộ là có một liên danh tranh cử Tổng Thống thứ tư đã hội đủ 100 chữ ký Nghị Viên. Liên danh này của me sừ Trần Tâm, nguyên cán bộ Thông Tin, nguyên ủy viên của Liên minh Á Châu chống Cộng. Ngày xưa là lính khố đỏ, thời làm cán bộ Thông Tin dưới trào Trần chánh Thành đã thật kết, bị ông Nhu cho lệnh bắt ben trốn. Người đứng phó cho ông Tâm là ông Huỳnh văn Nhiệm, cùng một tôn giáo với ông Bửu. Vẫn theo ông Bửu liên danh Tâm, Nhiệm sẽ dọn đường cho liên danh Thiệu Hương, và 100 chữ ký cũng do ông Thiệu "xin hộ" ?

Ông Trần Tâm cả nước này chẳng một ai biết nhưng ông Bửu biết kỹ bởi ông Bửu nguyên là cảnh sát xuất thân. Đã thật kết mà còn ra ứng cử Tổng Thống thì quả là đất nước này ông Tâm coi như chẳng có ai nữa cả.

C.O sẽ tiết lộ ai bỏ tiền và những L.M nào đứng sau lưng liên danh này.

Đập bể đầu tên Siêu Phóng đi !

Trong cuộc họp báo mới đây Tổng Ngạc đã chỉ đích danh tụi trùm chợ đen bán thuốc hút quá giá do tên ba tàu Siêu Phong là xếp sòng. Đúng như C.O đã loan từ mấy tuần trước và đã báo động

Quản lý : HOÀNG THỊ QUY

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 820đ

cho cả nước biết rõ sự bóc lột trắng trợn của tụi mại bản Ba Tàu đã vô được của dân ta từ mấy năm qua hàng tỉ bạc... chỉ bằng cách độc quyền phân phối thuốc lá và bán giá mắc gấp đôi mọi thứ thuốc ! Cố nhiên, tụi này làm ăn, trôi chảy nhờ có ăn chịu với qui quan lớn... Ấy thế rồi, liền sau ngày Tổng Ngạc tuyên chiến với bọn chợ đen thì tên Siêu Phóng đã dám hôn xược tuyên bố rằng: « Ừ đây, «ngô» đóp cả tỉ bạc đó ! nhưng, cũng phải chia năm xẻ bảy, chứ đâu có đút túi độc quyền... » Thật quả là 1 sự thách thức công lý đầy ngang ngược và lão lếu. Nghe nói Tổng Ngạc lại chỉ thị cho 1 phái đoàn thanh tra đến thăm vấn tên trùm Chợ Đen để hỏi cho ra sự chia năm xẻ bảy là chia cho thằng nào ? Theo tụi Con Ong thì cần có gì phải thanh tra lằng nhằng tổng cổ cái thằng Ba Tàu khốn kiếp ấy vào cái nhà pha đập bể đầu nó, bóp cho nó lè lưỡi ra, nọc máu phải trả bằng máu Con thằng nào được chia sẽ hậu xét hãy cấp tốc đút chúng vào chung một lò luộc thấy mẹ chúng nó ra cho chúng chết luôn. Muốn được lòng dân nhà nước phải hy sinh một thiếu số gian thương tham những đi chứ ! Chần chờ gì.

8 triệu chi cho nhà báo ?

Trong hồ sơ tối mật hiện nay, có ghi 1 đoạn đáng lưu ý : « Đó là vụ lộn xộn tại Điện Lực V.N, ông Nguyễn Trung Trinh đã phải chi ra 8 triệu bạc, để lo riêng về mặt «mua đứt báo chí Giao Chi» 1 đáng cáo cấp trong giám sát viện đã bày tỏ sự kinh ngạc về vụ 8 triệu bạc để mua sự im lặng của nhà báo. Nhưng, sự thật đã khác hẳn, vì số bạc 8 triệu này, đã được trao cho 1 tay tở họ Tr, được coi như hàng Sư Phụ của làng bịp. Và Tay Tở ấy hiện đang ngồi tù.

Dương sự đã thành thật khai rằng : « Tôi có nhận tám triệu của Ng Tr Tr, để lo về vụ điện lực, song thực tình tôi chỉ đưa cho ký giả Th L., đang làm nghị Viên Hội đồng tình G Đ. Th L. đã nói là, sẽ bao dàn hết các nhà báo tên tuổi ở Sài Gòn... nào ai ngờ, chấy nhà mới ra mặt chuột, thảo nào, thiên hạ không coi rẻ mấy anh xưng danh nhà báo đi bắt bạc bừa bãi và rẻ tiền như thế, làm sao người ta không lợm giọng. Rút cục, chỉ có tụi lợi dụng danh nghĩa ký giả là ăn khách và đóp bỏ... »

ĐA DANH cầm tròng

Ông Tướng nào đây ?

1 độc giả đến Con Ong và hẳn học kẻ rằng: «Tui là nạn nhân của 1 tên ba tàu, chỉ nhờ y có bừu bối của 1 Ông Tướng nổi tiếng nọ. Y đã đặt thâu với tui, nay y quít tiền trắng trợn, cũng nhờ, y xưng là tay mặt của Ông Tướng nói trên !»

Ông bạn đọc, nạn nhân này trao cho nhà báo 1 bức hình, và nhiều tài liệu, tố cáo 1 tên ba Tàu họ Th. năm nay 31 tuổi, y có hai vợ, và hiện y đang làm Giám đốc 1 nhà chuy^n đóng đồ hộp to lớn nhất xứ Việt Nam ta. Y 31 tuổi có nhiên là y đang kẹt tuổi lính. Song, là ông Tô sư đóng đồ hộp sức mảy y chịu đi «ác ề» như tất cả anh em «bình nhê» xứ ta.

Do đó y đã «khẩn ro triệu bạc» nó dẫn chứng đang hoàng đề Ông Tướng nọ cho y núp mình dưới trướng. Tên ba tàu giám đốc đồ hộp liền được Ông Tướng cấp cho 1 xe đép lùn mang số ần tế kèm theo 1 sự vụ lệnh coi như «tiền trăm hậu tấu» cùng với 1 giấy phép ưu tiên lưu thông trong giờ giới nghiêm... Xong rồi tên ba tàu còn đòi được ưu tiên cung cấp cho QTV tại vùng Ông Tướng chỉ huy phải lấy toàn là đồ hộp do chính y sản xuất không ngờ gần đây lính tráng kêu om xòm là đồ hộp toàn đồ thiu thối làm cho lính Giao Chi bị đau bụng... Thế là tên ba tàu bèn lợi dụng dịp này quít tiền hết trơn của mấy nhà thầu được y cho «thím sực»

Cũng vì bất mãn, khi bị cướp cơm chim, nênsố nạn nhân bị quít tiền, quyết tâm tố khổ tên ba tàu, dựa oai Ông Tướng, quít đi già mồm này. Vậy ai đã che tên Ba Tàu Tô Sư hăng đồ hộp ? Và, Ông Tướng nào đã cấp trăm thứ giấy ưu tiên, ngàn thứ giấy linh đình cho tên ba tàu họ Th. nói trên, tui này đã chụp được hình rồi. Bạn đọc cứ tà tà, sẽ có màn vạch mặt Ông Tướng, chuyên đi lay van năn ni nhà báo. Trong lúc ông chuyên dùng ba tàu làm nòng cốt kinh tài, mà ông tưởng là đại bị mặt. Nhưng, còn khuya ông... ời che đầu... Hỡi những kẻ đang lo đi lay van cho Ông Tướng hãy xê ra, kéo chính mảy chú phải «giơ đầu chịu báng» thay cho chủ tướng.

GÃI HÁNG

• GÃI SĨ

Ngồi rù gãi háng dài tấn tấn

TRẦN VĂN HƯƠNG

RA HOÀI

Điều mà mọi người bàn tán dư dội sau khi T.T Thiệu quyết định chọn N.S Trần Văn Hương làm Phó TT là người ta thắc mắc tại sao cụ già này ra hoài. Hai lần làm Đốc trưởng, hai lần làm Thủ Tướng, tưởng là hết số quách về nhà đọc sách trồng bông, ai ngờ lại ra Nghị Sĩ, và bây giờ ra Phó Tổng Thống nữa !

Sự thật, mọi tội là do bọn C.O tất cả. Từ mấy năm nay, bọn C.O có một mục gọi là « Gãi Háng », tức là cái mục này. Sở dĩ có cái mục mang tên lạ lùng, và có vẻ tục tĩu như vậy, là bởi được gợi ý do một câu thơ nổi tiếng của thi sĩ Trần Văn Hương, là «ngồi rù gãi háng dài tấn tấn». Cái câu này thiệt hay.

Nhờ C.O mà câu thơ gãi háng kê trên đã thành bất hủ. Khi nào câu thơ này còn thường trực xuất hiện trên Con Ong thì tác giả của nó sẽ còn phải ra hoài.

HUỀ

Từ mấy năm nay, các ứng cử viên hoặc âm hộ viên ở nước ta có thói quen tố đối phương gian lận. Ví dụ kỳ bầu cử Thượng Viện năm ngoái, các Thầy Ân Quang, đờ đầu của LD Hoa Sen đã kêu toáng lên rằng bầu cử gian lận, rằng thì là

phiếu của Hoa Sen bị vất lung tung v.v...

Đến ngày kiểm phiếu, Hos Sen về đầu, chẳng hiểu phiếu ở đâu mà ra. Sau, các thầy bèn tuyên bố bầu cử TV không gian, nhưng sang năm bầu cử T.T sẽ có gian ! cách đây ít lâu, lại có một vài người tuyên bố thế nào ứng cử Tổng Thống cũng gian, và nếu không gian thì TT Thiệu sẽ thất cử v.v., có nghĩa là nếu không gian thì mình hay phe mình thế nào cũng thắng. Lối tuyên bố này khôn bỏ mẹ, hễ ăn thì bảo là trong sạch, hễ thua là bảo là đối phương ăn bẩn !

Vì anh nào cũng đồ cho mình sẽ ăn gian, nên T.T Thiệu cũng bắt đầu khôn. Theo các dân biểu mới được T.T mời ăn cơm tại Dinh Độc Lập, thì T.T đã kể rằng có hai tay Mỹ gộc là Harriman và Humphrey đã từng tiền ra, quyết ủng hộ một liên danh để đánh bại ông. A ! như vậy là Mỹ cũng muốn ăn gian để cho gà của mình thắng ! Nói như vậy, tức là T.T Thiệu có ý cho người ta hiểu rằng nếu Mỹ quyết ăn gian, thì ông thua, và nếu bầu cử trong sạch, thì ông sẽ thắng.

Thế là huề, anh nào cũng thắng anh trong sạch.